

Бандура Іван Степанович

Випускник юридичного факультету (1988 р.)

Суддя Святошинського
районного суду м. Києва

Народився 14 жовтня 1962 р. у с. Крогулець Гусятинського району Тернопільської області в робітничій працьовитій родині. Був найстаршим серед трьох братів. Змалку захоплювався музикою, особливо народними мелодіями, тому після закінчення Крогулецької восьмирічки вступив до Терехівського культосвітнього училища, яке закінчив у 1980 р., здобувши фах керівника оркестру народних інструментів. Рік працював художнім керівником Яблунівського сільського будинку культури Гусятинського району Тернопільської області.

У травні 1981 р. І. С. Бандуру призвали до лав Радянської Армії. Військова служба різко змінила світоглядні переконання Івана Степановича. Тому, демобілізувавшись, він не продовжував музичну освіту, а вступив на юридичний факультет одного з найпрестижніших вузів тодішнього Радянського Союзу — Львівського державного університету імені Івана Франка.

І досі з глибокою повагою й любов'ю згадує І. С. Бандура своїх викладачів, які були для студентів прикладом мудрості й порядності. Серед них найбільше запам'яталися В. Т. Нор, П. М. Рабинович та В. М. Кампо, який нині працює суддею Конституційного Суду України.

Незабутніми залишилися для Івана Степановича й студентські роки, що минули в одному з найдавніших і

найкрасивіших міст, без перебільшення можна сказати не лише колишнього Союзу, а й Європи. Він годинами міг бродити його середньовічною бруківкою, зупиняючись біля величних пам'яток історії, культури й архітектури, що гармонійно поєднали в собі сувору європейську готику та м'які слов'янські обриси. І нині, через два десятиліття по тому, як І. С. Бандура закінчив навчання, в телефонній розмові з друзями студентських років (на жаль, через постійну службову зайнятість зустрічатися доводиться не часто) він поринає в спогади і про свою alma mater, і про студентські вечірки в гуртожитку, і про давнє місто Лева.

Свій трудовий шлях дипломованого юриста Іван Степанович розпочав у 1988 р. юрисконсультом Гусятинського райвиконкому Тернопільської області. У травні 1993 р. він очолив юридичний відділ Гусятинської райдержадміністрації.

Проте Іван Степанович мріяв про роботу судді, вважаючи, що лише на цій посаді він може сповна застосувати здобуті в університеті знання та проявити свої професійні здібності й людські якості. Його мрія здійснилася у вересні 1994 р. Саме тоді Івана Степановича обрали суддею Гусятинського районного суду Тернопільської області.

На цій посаді він працював упродовж дев'яти років. У лютому 2003 р. І. С. Бандуру перевели на посаду судді Святошинського районного суду м. Києва. У столичному органі правосуддя він працює й нині. Зважаючи на те, що постійна робота з людьми, крім юридичних, вимагає ще й знань інших галузей гуманітарних наук, І. С. Бандура у 2002 р. здобув другу вищу освіту — закінчив факультет психології Кам'янець-Подільського педагогічного університету.

Наймолодший брат Івана Степановича — Ігор Степанович — теж юрист, працює начальником відділу державної виконавчої служби рідного Гусятинського району Тернопільської області.

Шляхом батька пішов і син І. С. Бандури — Володимир, який навчається на другому курсі юридичного факультету Київського національного університету імені Тараса Шевченка. Батьківська радість і надія — донечка Ксенія, якій лише три роки та одинадцятирічна донечка Надія. А в рідному Крогульці на Тернопільщині чекає на сина та онуків із столиці мати Івана Степановича — Надія Дмитрівна, яка рік тому відзначила свій сімдесятилітній ювілей. У час відпустки чи на свята суддя завжди приїжджає на свою малу батьківщину, щоб зачерпнути з рідного батьківського джерела цілющої води, яка дає сили і насаги для подальшої нелегкої та відповідальної роботи працівника Феміди.

Життєве кредо Івана Степановича коротке, але влучне й вагомим: «Чесність. Порядність. Принциповість».

Народився 22 січня 1949 р. у с. Голинь Калуського району Івано-Франківської області в робітничій сім'ї Андрія Семеновича і Марії Михайлівни Бейків. З дитинства батьки виховували в синові чесність, людяність, відповідальність.

Після закінчення Голинської середньої школи з 1967 р. по 1969 р. Михайло працював слюсарем-монтажником Калуського БУ-53 тресту «Центростальконструкція». Це була хороша не лише трудова, а й життєва школа, основне правило якої — «не словом, а ділом» — стало для юнака канонічним.

У 1969 р. Михайло Бейко нарешті здійснив своє давнє прагнення і вступив на юридичний факультет Львівського державного університету імені Івана Франка.

Нині навчання в університеті згадується з ностальгією, насамперед незабутні лекції професорів С. М. Гофмана, В. В. Луця, В. С. Сокужка, Л. С. Кульчицького, П. М. Рабіновича, Н. І. Титової, Б. Й. Тищика, доцентів Г. М. Рябошапко, В. С. Стиценка, Ю. М. Мушака, В. І. Калиновича, А. М. Свицької, К. І. Федонюка, В. І. Вісіцина та М. І. Цигилика. Це були справжні викладачі, які багато вимагали від студентів, але водночас вірили в них, з усієї сили підтримували.

Навчання, спільний побут та й, зрештою, молодечі розваги згуртували однокурсників. З Іваном Івановичем Сибігою, Богданом Петровичем Сірком, Віктором Давидовичем Басаєм Михайло Андрійович підтримував стосунки багато років і після випуску.

Закінчивши університет, протягом 1974–1981 рр. Михайло Бейко працював за направленням адвокатом у Калуській юридичній консультації Івано-Франківської обласної колегії адвокатів.

У 1982 р. був обраний народним суддею Долинського районного суду Івано-Франківської області. Попередня адвокатська практика стала ефективною профілактикою «звинувачувального» ухилу в суддівській роботі.

Надалі від 1987 р. він працював суддею Калуського міського суду. В суді Михайла Андрійовича шанували за високий професіоналізм, порядність та надійність. У 1990 р. його призначили головою цього суду.

У 2000 р. постановою Верховної Ради України «Про обрання суддів» М. А. Бейко був обраний суддею безстроково, а 14 липня 2004 р. указом Президента України «Про призначення голів місцевих міськрайонних загальних судів» призначений головою Калуського міськрайонного суду Івано-Франківської області, де працює дотепер.

Бейко Михайло Андрійович

Випускник юридичного факультету (1974 р.)
Голова Калуського міськрайонного суду
Івано-Франківської області.
Заслужений юрист України,
суддя другого кваліфікаційного класу

Нагороджений грамотою Верховної Ради України і грамотою міністра юстиції. Указом Президента України від 12 грудня 2008 р. М. А. Бейку присвоєно звання «Заслужений юрист України».

Справжньою цитаделлю в житті Михайла Андрійовича є родина. Дружина Оксана Гнатівна після закінчення хімічного факультету Львівського політехнічного інституту працює начальником лабораторії «Карпатнафтохім». Син Андрій пішов слідами батька і нині працює суддею Рожнятівського районного суду Івано-Франківської області.

Пан Михайло безмежно любить свій дім, у якому і відпочинок, і сімейні розваги, і побут сповнені небуденного світла, тепла. Уся родина захоплюється літературою, слухає вдома і залюбки відвідує концерти класичної музики. А для підтримання гарної фізичної форми пан Михайло давно обрав футбол.

Життєве кредо судді Бейка можна висловити трьома простими словами: *чесність, порядність, людяність*.

Архимандрит Віктор (Бедь)

Випускник юридичного факультету (1988 р.)

Ректор Ужгородської української богословської академії імені святих Кирила і Мефодія та Карпатського університету імені Августина Волошина

Доктор філософії, доктор богослов'я, кандидат юридичних наук, професор. Державний службовець першого рангу. Член Національної Спілки журналістів. Духовний сан — архимандрит.

Народився 5 травня 1964 р. у м. Тячів Закарпатської області в сім'ї інженерів Василя Івановича і Катерини Кирилівни (із роду Чаплай).

Дитячі роки пана Віктора пройшли на Закарпатті, в робітничому селищі Тересва Тячівського району. Тут закінчив середню школу і дістав перший трудовий досвід, працюючи протягом 1981–1982 рр. столяром Тересвянського деревообробного комбінату тресту «Закарпатліс».

З 1982 по 1983 р. навчався на відділенні правознавства Київського технікуму готельного господарства, а з 1983 р. став студентом юридичного факультету Львівського державного університету імені Івана Франка, який закінчив із відзнакою у 1988 р.

Після закінчення університету Віктор Васильович до 1994 р. працював у Закарпатській обласній колегії адвокатів на посадах стажиста адвоката (1988 р.), а відтак, з 1989 р. — адвокатом Тячівської районної, а згодом Ужгородської районної юридичних консультацій.

Одночасно у 1992 році Віктор Бедь заснує адвокатське бюро (об'єднання) «Срібна Земля» (м. Ужгород), президентом якого є і сьогодні.

У жовтні 1992 р. також започатковує видання тижневої газети «Срібна Земля» — однієї з перших націонал-демократичних газет на Закарпатті. Впродовж сімнадцяти років Віктор Васильович є незмінним шеф-редактором тижневика, під його керівництвом зростає ціла плеяда молодих журналістів та головних редакторів ЗМІ.

Не полишаючи праці, В. Бедь продовжує вчитися і здобуває ще кілька вищих освіт за освітньо-кваліфікаційними рівнями: магістра фінансів (2002 р.), магістра психології (2002 р.) та магістра богослов'я (вища духовна освіта, — 2005 р.).

За результатами відкритих і прилюдних захистів дисертаційних досліджень Бедь Віктор Васильович рішенням президії Вищої атестаційної комісії України від 10 листопада 1989 року (на підставі рішення Спеціалізованої Вченої Ради Національної Академії внутрішніх справ України) отримав науковий ступінь кандидата юридичних наук (зі спеціальності юридична психологія); рішенням Спеціалізованої Вченої Ради Міжнародного відкритого університету (США) від 18 грудня 1998 року йому присвоєно науковий ступінь доктора філософії (в галузі права); рішенням Спеціальної Вченої Ради Ужгородської української богословської академії імені святих рівноапостольних Кирила і Мефодія від 25 грудня 2006 року, затвердженим Блаженнішим Володимиром, Митрополитом Київським і всієї України, Предстоятелем Української Православної Церкви, присвоєно науковий ступінь доктора богослов'я (за спеціальністю «Державне та канонічне право»).

Рішенням Вченої Ради Міжрегіональної академії управління персоналом та Міжнародної кадрової академії від 25 лютого 1999 року Віктору Васильовичу присвоєно вчене звання професора права.

Рішенням атестаційної комісії Міністерства освіти і науки України від 19 червня 2003 року йому присвоєно вчене звання доцента кафедри правознавства.

Рішенням Вченої ради Ужгородської української богословської академії імені святих Кирила і Мефодія від 30 грудня 2003 року, затвердженим Блаженнішим Володимиром, Митрополитом Київським і всієї України, Предстоятелем Української Православної Церкви, Бедь Віктор Васильович отримав вчене звання професора кафедри державного та канонічного права.

Віктор Бедь понад п'ятнадцять років вів активну громадську діяльність на ниві адвокатури: в 1993–1994 рр. обирався віце-президентом Спілки адвокатів України, а з 2003 по 2006 р. — головою Закарпатського відділення Спілки адвокатів України (членство в якій припинив за власним бажанням у 2006 році).

Протягом 2003–2006 рр. Віктор Васильович очолював також Закарпатську обласну кваліфікаційно-дисциплінарну комісію адвокатури та був членом Вищої кваліфікаційної комісії адвокатури при Кабінеті Міністрів України.

У 2005 році обирався головою на III з'їзді адвокатів України, що проходив у Києві у два етапи за участю понад 600 делегатів та прийняв важливі рішення з питань розвитку і утвердження адвокатського самоврядування.

Віктор Бедь є одним із співзасновників Асоціації адвокатів України, створеної у 2006 р. До 2008 р. він обіймав посаду президента, а нині — віце-президента асоціації.

Наприкінці 80-х — початку 90-х років минулого століття брав активну участь у національно-патріотичних змаганнях за здобуття державної незалежності України. Був одним із співзасновників та лідерів Народного Руху України за перебування на Закарпатті. З 1989 по 1991 р. обирався головою Тячівської районної організації, а з січня 1991 по травень 1992 р. — головою Закарпатської крайової організації НРУ, та з 1990 по 1992 р. — членом Центрального Проводу Великої Ради Руху. Після реорганізації НРУ на IV з'їзді в політичну

партію, в грудні 1992 року, добровільно припинив членство в організації, оскільки сповідував християнсько-демократичні цінності.

У 1992 році очолив Християнсько-народну спілку Закарпаття, головою якої є і сьогодні.

На березневих виборах 1990 р. обраний народним депутатом України від Тячівського мажоритарного виборчого округу № 176 Закарпатської області. У Верховній Раді України Віктор Васильович був одним із співзасновників і членом антикомуністичної опозиції «Народна Рада» та відповідальним секретарем її радикальної фракції під головуванням В'ячеслава Максимовича Чорновола, входив до складу Комітету Верховної Ради України з питань діяльності правоохоронних органів і правопорядку, а згодом — Комітету з питань державної безпеки і оборони.

У 1991–1992 рр. був членом Комісії Президії Верховної Ради України з питань реорганізації органів Комітету державної безпеки у Службу безпеки України.

Протягом 1990–1992 рр. обирався секретарем Тимчасової Слідчої Комісії Верховної Ради України з розслідування причини аварії на Чорнобильській АЕС та з 1990 по 1994 р. — членом Конституційної Комісії України та її робочої групи.

Восени 1990 р. на знак солідарності та недопущення застосування силових методів щодо протестуючих студентів народний депутат України Віктор Бедь взяв безпосередню участь у політичній акції-протесті студентського голодування в м. Києві.

В. В. Бедь є співавтором низки законопроектів, зокрема Акту про проголошення державної незалежності України, Декларації про державний суверенітет України, Про міліцію, Про Збройні Сили, Про прикордонні війська, Про судоустрій, Про адвокатуру, Про службу безпеки України, Про прокуратуру, Про свободу совісті та релігійні організації тощо.

У 1990–1994 рр. обирався депутатом Тячівської міської ради, в 1994–1998 рр. — депутатом Ужгородської міської ради, а з 2003 по 2006 рр. — членом виконавчого комітету Ужгородської міської ради Закарпатської області.

Упродовж 2002–2009 рр. Віктор Васильович незмінно очолював Закарпатський обласний осередок Наукового товариства імені Тараса Шевченка. Наразі обраний його Почесним головою.

З благословіння Блаженнішого Володимира (Сабодана), Митрополита Київського і всієї України, Предстоятеля Української Православної Церкви 24 жовтня 2004 р. Пресвященнішим Агапітом (Бевциком), Єпископом Мукачівським і Ужгородським, рукоположений в сан диякона, а 8 жовтня 2006 р. — в сан священника (іерея) з подальшим возведенням 24 травня 2007 р. в сан протоієрея.

20 березня 2010 року, з благословення Блаженнішого Митрополита Володимира в Храмі монастиря святої Феодори міста Салоніки (Греція), протоієрей Віктор Бедь прийняв чернечий постриг, який здійснив Високопреосвященніший Анфім, Митрополит Солунський Елладської Православної Церкви з нареченням в ім'я — ієромонах Віктор з подальшим возведенням, під час вечірні, в сан архімандрита.

Свої знання, професійний та життєвий досвід Віктор Васильович щедро передає молодшим поколінням правознавців та богословів, викладаючи у вищих навчальних закладах рідного Закарпаття. Починаючи з 1991 р., він проходить шлях від старшого викладача Ужгородського державного університету (нині національного), доцента, завідувача кафедрою

Ужгородського інституту інформатики, економіки і права (нині Закарпатського державного університету), професора, директора Закарпатського інституту МАУП — до очільника вищих навчальних закладів: з благословіння Блаженнішого Володимира (Сабодана), Митрополита Київського і всієї України, Предстоятеля Української Православної Церкви з 2002 року донині є ректором Ужгородської Української богословської академії імені святих Кирила і Мефодія (вищий духовний навчальний заклад УПЦ) та Карпатського університету імені Августина Волошина (вищий навчальний заклад МОН України), головою Спеціалізованої Вченої Ради УУБА із захисту докторських дисертаційних досліджень.

На базі Академії та університету вперше в Україні, за ініціативою та безпосередньою участю професора, протоієрея Віктора Бедь з благословення Блаженнішого Митрополита Володимира, створено духовно-навчально-науковий комплекс «Ужгородська Українська богословська академія імені святих Кирила і Мефодія — Карпатський університет імені Августина Волошина», що дає можливість майбутнім богословам одночасно здобувати вищу духовну та вищу світську освіту за освітньо-кваліфікаційними рівнями бакалавра та магістра.

Як науковець Віктор Бедь опублікував понад 100 наукових праць, видав 3 навчальні посібники (зокрема під грифом Міністерства освіти і науки України) та десятки навчально-методичних матеріалів у галузі богослов'я, теорії держави і права, історії держави і права України, конституційного, кримінального та адміністративного права, канонічного права, кримінології, юридичної психології та фінансів.

Під його керівництвом успішно підготовлено чотирьох докторів права, п'ятьох докторів богослов'я та двох кандидатів богослов'я.

4 червня 2009 року професор, протоієрей Віктор Бедь обраний дійсним членом (академіком) Європейської академії природничих наук (Німеччина).

20 жовтня 2008 року наказом по МОН України за № 941 професор, протоієрей Віктор Бедь з благословення Блаженнішого Митрополита Володимира введений від Української Православної Церкви до складу новоствореної громадської ради з питань співпраці з Церквами та релігійними організаціями при Міністерстві освіти і науки України.

4 лютого 2009 року наказом за № 184/5 по Мін'юсту України Віктор Васильович уведений до складу Громадської ради при Міністерстві юстиції України.

За громадську, професійну, науково-педагогічну та духовно-просвітницьку діяльність нагороджений низкою орденів та медалей Української Православної Церкви, Руської Православної Церкви та Грецької Православної Церкви, відзнакою Президента України та іншими нагородами і відзнаками, зокрема Міністерства освіти і науки України, Спілки адвокатів України, Асоціації адвокатів України, Вищої кваліфікаційної комісії адвокатури України при Кабінеті Міністрів України, Асоціації вищих навчальних закладів України недержавної форми власності, Міжнародної кадрової академії, Закарпатської обласної ради та Закарпатської обласної державної адміністрації тощо.

Гаслом, яким керується отець Віктор, ідучи життєвою дорогою, є слова: *«Яка користь людині з того, що здобуде на одну мить увесь світ, а душу свою погубить?»*

Белінський Павло Петрович

1928–1986 рр.

Випускник фізико-математичного факультету (1951 р.)

Завідувач відділу теорії функцій
Сибірського відділення РАН
(до 1986 р.)

Доктор фізико-математичних наук, професор, заслужений діяч науки РРФСР, один із перших співробітників Сибірського відділення РАН і перший декан механіко-математичного факультету Новосибірського державного університету. Поряд із М. О. Лаврентьєвим є основоположником теорії квазіконформних відображень

Народився 23 вересня 1928 р. у м. Мелітополі Запорізької області в родині службовця Петра Івановича Белінського. У 1946 р. із золотою медаллю закінчив середню школу в Києві і вступив на фізико-математичний факультет Львівського державного університету, який успішно закінчив у 1951 р. і був залишений в аспірантурі. В 1954 р. Павло Петрович блискуче захистив кандидатську дисертацію «Квазіконформні відображення» й упродовж 1954–1957 рр. працював доцентом Львівського державного університету.

Тривалий період діяльності П. П. Белінського пов'язаний із Сибірським відділенням АН СРСР. Він був серед найперших співробітників відділення, які приїхали до Сибіру в 1958 р. разом з академіком Михайлом Олексійовичем Лаврентьєвим незабаром після постанови Ради Міністрів СРСР «Про створення Сибірського відділення Академії наук СРСР». Павло Петрович працював в Інституті математики Сибірського відділення РАН із моменту його заснування до кінця своїх днів: з 1958 р. —

Павло Петрович у сімейному колі

на посаді старшого наукового співробітника, а з 1967 р. — завідувача відділу теорії функцій.

У 1959 р. Павло Белінський захистив докторську дисертацію «Загальні властивості квазіконформних відображень» (першу в Сибірському відділенні), що стала одним із важливих етапів у розвитку геометричної теорії функцій.

Основним напрямком наукової діяльності П. П. Белінського була теорія квазіконформних відображень плоских і багатомірних областей. Він вирішив цілу низку класичних проблем цієї теорії, а його ідеї і результати стали джерелом нових напрямків геометричної теорії функцій.

Свої перші результати П. П. Белінський доповів на засіданні Московського математичного товариства у 1950 р. Вони були присвячені питанням існування й одиначності плоских квазіконформних відображень із вимірними характеристиками.

Великим результатом досліджень П. П. Белінського став розроблений ним варіаційний метод вирішення екстремальних завдань для квазіконформних відображень, що дозволяє явно виписувати відображення, близькі до конформних, для різних канонічних областей і за допомогою цього здійснювати дослідження екстремальних функцій. Йому належить також ідея вимірювати величину деформації не максимальним коефіцієнтом квазіконформності, а його усередненим значенням по всій деформованій області.

Рубіжним підсумком фундаментальних досліджень П. П. Белінського в галузі плоских квазіконформних відображень стала його монографія «Загальні властивості квазіконформних відображень» (1974 р.).

Наприкінці 1930-х рр. М. О. Лаврентьєв висунув низку фундаментальних проблем теорії просторових квазіконформних відображень, що визначили її розвиток на кілька десятиліть уперед. П. П. Белінський зробив вагомий внесок у вирішення цих проблем, зокрема проблеми стійкості теорему Ліувіля про конформні відображення простору.

Роботами Лаврентьєва-Белінського 1960-х рр. були закладені основи теорії квазіконформних відображень, що послужила джерелом нових ідей і напрямків дослідження в галузі геометричної теорії функцій. При цьому коло досліджуваних школою Лаврентьєва-Белінського проблем постійно розширюється, а методи дослідження вдосконалюються.

П. П. Белінському належить також велика роль у підготовці математичних наукових кадрів. Працюючи в Інституті математики Сибірського відділення РАН, він одночасно займався науково-педагогічною діяльністю в Новосибірському державному університеті з часу його відкриття й був першим деканом механіко-математичного факультету. Тривалий час під керівництвом Павла Петровича постійно працював науково-дослідний семінар, який користувався широкою популярністю. Багато його учнів стали докторами й кандидатами наук.

Народився 27 жовтня 1947 р. у м. Хуст Закарпатської області.

У 1971 р. здобув вищу юридичну освіту у Львівському державному університеті імені І. Франка.

Свою трудову діяльність за обраним фахом Юрій Юрійович розпочав у 1967 р. на посаді юрисконсульта Хустського міськзмішторгу. Згодом працював адвокатом Міжгірської юридичної консультації.

В органах прокуратури Ю. Ю. Бенца перебуває з січня 1974 р. Обіймав посади старшого слідчого Рахівської районної прокуратури, прокуратура м. Ужгорода, старшого слідчого та слідчого з особливо важливих справ прокуратури Закарпатської області. Упродовж 1984–2002 рр. працював на прокурорських посадах у Мукачеві, Ужгороді, в Мукачівському районі. У 2004 р. Юрія Юрійовича призначили першим заступником прокурора Закарпатської області. У березні 2005 р. — прокурором Закарпатської області. Ю. Ю. Бенца має класний чин державного радника юстиції 3 класу. Він нагороджений нагрудними знаками — «Почесний працівник прокуратури України», «Державність. Справедливість. Сумлінність» I ступеня. Юрій Юрійович також має «Подяку за сумлінну службу в органах прокуратури» I ступеня, нагрудний знак «Ветеран прокуратури України».

Указом Президента України від 22 червня 2007 р. йому присвоєно почесне звання «Заслужений юрист України».

Історія прокуратури Закарпатської області бере свій початок з 12 січня 1945 р., коли Народна Рада Закарпатської України прийняла Декрет № 34 «Про утворення органів прокуратури Закарпатської України». Вона створювалася відповідно до Маніфесту про возз'єднання Закарпатської України з Радянською Україною, «для зміцнення державного ладу, боротьби з ворогами народу та кримінальними злочинцями, а також для нагляду за діяльністю судових органів, державної безпеки, народної міліції та діяльністю всіх органів влади на місцях для втілення в життя декретів і постанов, виданих Народною Радою».

Зі створенням 22 січня 1946 р. Закарпатської області на всій її території було введено законодавство УРСР.

Першим прокурором Закарпатської області було пере-призначено головного прокурора Закарпатської України І. В. Андрашка, вихідця із с. Білки Іршавського району. Іван Васильович ще в довоєнні роки успішно завершив навчання на юридичному факультеті Празького університету і став доктором юридичних наук. А загалом упродовж 60-х років прокуратуру Закарпатської області очолювало 13 осіб, із яких, окрім І. В. Андрашка, ще шестеро закарпатців: В. П. Русин, Д. С. Чопей, М. П. Гаврилик, В. Я. Лемак, Й. Ф. Орос та нинішній керівник — Ю. Ю. Бенца.

Сьогодні прокуратура у своїй повсякденній діяльності надає перевагу правозахисним функціям, насамперед захисту конституційних прав і свобод громадян. Зокрема з початку 2008 р. на усунення порушень конституційних прав і свобод громадян, а також причин

Бенца Юрій Юрійович

Випускник юридичного факультету (1971 р.)

Прокурор Закарпатської області.
Державний радник юстиції 3-го класу, почесний працівник прокуратури України, заслужений юрист України, ветеран прокуратури України

і умов, що їм сприяли, прокурорами внесено до органів управління й надіслано керівникам підприємств, установ та організацій понад дві тисячі протестів, приписів і подань. За результатами їх розгляду притягнуто до відповідальності 1707 посадових осіб, які допустили такі порушення.

Внаслідок вжитих заходів за матеріалами прокурорського реагування сума відшкодованої шкоди сягнула 16 млн грн., зокрема до бюджету відшкодовано понад 6 мільйонів гривень.

За фактами грубих порушень конституційних прав і свобод громадян відкрито 73 кримінальні справи, більшість яких розслідувано й направлено на судовий розгляд.

На сьогодні прокуратурі Закарпатської області підпорядковано 12 прокуратур міст і районів, 4 міжрайонні, зокрема — природоохоронна та 2 транспортні.

У прокуратурі працюють 218 прокурорсько-слідчих співробітників. Основу становлять кваліфіковані юристи, котрі здатні забезпечити дієвий нагляд за дотриманням вимог законодавства у будь-якій сфері суспільних відносин.

Прокурор Закарпатської області має цікаве хобі — вирощує троянди. У нього є 365 кущів цих чудових квітів. Також Юрій Юрійович займається кулінарією і колекціонує статуетки коней.

Життєве кредо Ю. Ю. Бенци — «Державність. Справедливість. Сумлінність».

Благун Іван Семенович

Випускник економічного факультету (1981 р.)

Завідувач кафедри економічної кібернетики
Прикарпатського національного університету
імені Василя Стефаника (м. Івано-Франківськ).
Заслужений діяч науки і техніки України

Професор, доктор економічних наук, член-кореспондент Міжнародної академії інформатизації.

Народився 14 липня 1959 р. у с. Буянів Жидачівського району Львівської області. Після закінчення десятирічки здібний і спраглий до знань Іван Благун успішно склав іспити і вступив на економічний факультет одного з найпрестижніших вищих навчальних закладів України — Львівського державного університету імені Івана Франка на спеціальність «Економічна кібернетика».

У 1981 р. дипломований молодий спеціаліст розпочав свою трудову діяльність у Всесоюзному науково-дослідному інституті економіки та інформатизації лісопромислового комплексу на посаді молодшого наукового співробітника.

Спинався на ноги і як науковець, і як організатор науки — у 1988 р. очолив відділ комплексних економічних досліджень зазначеного інституту, захистив дисертацію на здобуття наукового ступеня кандидата економічних наук за спеціальністю «Економіко-математичне моделювання». У 2000 р. за цією ж спеціальністю захистив докторську дисертацію на тему «Моделювання механізму формування та регулювання виробничих зв'язків у широко-масштабних системах в умовах ринкової економіки».

По десяти роках плідної праці, 1991 р., рішенням Вищої атестаційної комісії при Раді міністрів СРСР І. С. Благуна було присвоєно вчене звання старшого наукового співробітника за спеціальністю «Економіко-математичні методи».

Відчуваючи потенціал і насагу до розширення сфери наукових досліджень, у 1993 р. Іван Благун переходить до

новоствореного Прикарпатського національного університету імені Василя Стефаника, спочатку працює на кафедрі фінансів, а 2001 р. очолив кафедру економічної кібернетики.

У 1998 р. був обраний членом-кореспондентом Міжнародної академії інформатизації.

У 2002 р. рішенням атестаційної колегії Міністерства освіти і науки України І. С. Благуна присвоєно вчене звання професора.

Провідний учений і досвідчений педагог, І. С. Благун є членом спеціалізованих вчених рад з економіки в Хмельницькому та Харківському національних університетах, а також в Івано-Франківському національному технічному університеті нафти і газу. Член експертної ради ВАК України та експертної ради ДАК України.

У 2008 р. обраний професором Католицького університету (Люблін, Республіка Польща).

Сфера наукових інтересів професора Благуна — розробка економіко-математичних моделей і методів в управлінні економіко-виробничими системами. Тематика наукових досліджень стосується моделювання життєвого рівня населення, процесу економічного зростання регіону, маркетингових стратегій інформаційного бізнесу, механізмів управління фінансовими ресурсами підприємства тощо. Має понад 100 публікацій.

Під безпосереднім керівництвом І. С. Благуна була сформована школа науковців-професіоналів, підготовлено 18 кандидатів економічних наук зі спеціальностей, що стосуються економіко-математичного моделювання, економіки, організації та управління підприємствами.

Здобутки наукової школи Івана Семеновича Благуна були впроваджені при розробці та реалізації Програми соціально-економічного розвитку області «Івано-Франківщина 2010», Програми сприяння залученню інвестицій в економіку регіону на 2002–2005 рр., стратегії економічного та соціального розвитку області до 2011 р. та програм її соціально-економічного й культурного розвитку, у роботі підприємств різних галузей економіки, інформаційно-комерційних фірм.

Хоч минуло понад двадцять років після закінчення університету, Іван Семенович завжди із вдячністю згадує свою alma mater, викладачі якої не тільки дали ґрунтовні знання, а й навчили з любов'ю передавати їх іншим.

З дружиною Наталею Михайлівною, кандидатом філологічних наук, доцентом кафедри української мови університету ім. В. Стефаника, виховує двох синів. Вони, як і батько, прагнуть пізнавати світ у точному вимірі — старший Іван є студентом економічного факультету університету, в якому викладають батьки, молодший Семен навчається у природничо-математичному ліцеї. Разом із паном Іваном, під його ніжною опікою, проживає мама Ганна Іванівна — янгол-охоронець усієї родини Благунів.

Життєве кредо Івана Благуна: «Не повертатись до досягнутого, а завжди прокладати нову стежину».

Дійсний член Академії інженерних наук, академік Академії економічної кібернетики, член-кореспондент Академії менеджменту та підприємництва, академік Академії наук вищої школи України.

Народився 22 квітня 1945 р. у с. Голоби Ковельського району Волинської області в родині Володимира Тимофійовича та Євгенії Григорівни. Батько був службовцем. Мати присвятила своє життя сім'ї та дітям. Вона закінчила всього чотири класи польської школи, але з дитинства вчила сина життєвої мудрості, яку він запам'ятав на все життя. А полягала ця мудрість у тому, що людина розумна повинна не просто існувати, а мати в житті якийсь інтерес, а ще — треба цінувати кожну людину, бо вона по-своєму цікава. Від батька ж Віктор Володимирович узяв «науку» бути справжнім чоловіком, нести відповідальність за всі свої помисли і дії.

Ще в молодших класах школи В. В. Божидарнік проявляв здібності до точних наук, любив техніку. Тому й вступив на механічний факультет Львівського державного університету ім. І. Франка. У 1970 р. отримав диплом інженера-механіка і став аспірантом рідного навчального закладу. У 1974 р. захистив дисертацію на здобуття наукового ступеня кандидата фізико-математичних наук.

Після закінчення аспірантури Віктора Володимировича запрошували на роботу до академічних установ у Львові, але він твердо вирішив їхати до м. Луцька, бо знав, у якому скрутному становищі перебувала на Волині освіта, як важко живуть і трудяться його земляки.

Упродовж 1973–1991 рр. В. В. Божидарнік працював асистентом, старшим викладачем, доцентом, завідувачем кафедри технічної механіки, деканом загальнотехнічного факультету Луцького філіалу Львівського політехнічного інституту, протягом 1991–1997 рр. — ректором Луцького державного технічного університету. З 2008 р. Віктор Володимирович обіймає посаду ректора Луцького національного технічного університету.

Кар'єрне зростання В. В. Божидарніка тісно пов'язане з розвитком вищого навчального закладу, який він очолює, — від філіалу Львівського політехнічного інституту

В. В. Божидарнік разом зі студентами

Божидарнік Віктор Володимирович

Випускник механічного факультету (1970 р.)

**Ректор Луцького національного
технічного університету**

**Заслужений працівник народної освіти України,
доктор технічних наук, професор**

до рівня Луцького національного технічного університету з багатотисячним студентським загоном. Віктор Володимирович — людина ділова, одержима роботою, комунікабельна, з масштабним аналітичним мисленням, своєю копіткою працею, високою професійністю, творчими пошуками вніс значний вклад у його становлення як одного з найпрестижніших навчальних закладів.

В. В. Божидарнік очолює вчену раду університету та спеціалізовану вчену раду із захисту дисертацій на здобуття наукового ступеня доктора технічних наук зі спеціальності «Механіка деформівного твердого тіла», є головою регіональної ради ректорів вищих навчальних закладів I–IV рівнів акредитації Волинської області.

Активно працює Віктор Володимирович і як учений. Він автор 230 наукових праць, 8 навчальних підручників та посібників, 5 монографій та 70 патентів на винаходи.

За сумлінну і творчу працю В. В. Божидарнік нагороджений орденами «За заслуги» III і II ступенів, «Знак пошани»; медалями «За звитягу», «Незалежність України», «Петра Могили».

Робота є змістом життя і одночасно захопленням В. В. Божидарніка. А другим хобі Віктора Володимировича є риболовля.

Здібності до науково-педагогічної діяльності перейняли від батька і його діти. Донька Зоряна — доктор економічних наук, професор, перший проректор Луцького національного технічного університету, син Тарас — кандидат економічних наук, доцент, декан факультету бізнесу ЛНТУ.

Бондаренко Костянтин Петрович

Випускник історичного факультету (1994 р.)

Директор Київського інституту
проблем управління імені Горшенін.
Шеф-редактор газети «Лівий берег»,
президент Всеукраїнського політичного
об'єднання «Прагнемо змін!»

Народився 2 травня 1969 р. на Вінниччині. Виховувався в сім'ї викладачів Раїси Петрівни та Петра Микитовича. Незабаром після народження сина родина переїхала до Казахстану, тож дитинство Костянтина минуло в казахстанських степах та на Уралі. Згодом, за вісім років, сім'я повернулася в Україну — до с. Паланка під Уманню, де хлопець закінчив школу й отримав свої перші нагороди — золоту медаль за відмінне закінчення десятирічки та премію ЛКСМУ імені П. Тичини за поетичний переклад українською мовою «Слова о полку Ігоревім».

Батьки наполягали на тому, щоб їхній син отримав філологічну освіту, та він вирішив інакше і вступив на історичний факультет Чернівецького державного університету імені Ю. Федьковича. Проте після першого курсу Костянтин забрав до війська, і службу довелося проходити в Туркестанському військовому окрузі у стратегічній авіації.

Після повернення з армії у 1989 р. Костянтин Бондаренко включився у громадську діяльність: був членом Народного руху України, Української Хельсинської Спілки, одним з активних учасників студентського руху і співголовою Спілки української молоді Буковини. За участь у несанкціонованому мітингу в жовтні 1989 р. його навіть заарештували, що призвело до першого в СРСР студентського страйку, ініційованого комсомольською організацією і керівництвом Чернівецького університету.

У 1990 р. хлопець переїхав до Львова і перевівся на історичний факультет Львівського державного університету ім. І. Франка, де здобув вищу освіту за спеціальністю «Історія міжнародних відносин», успішно захистивши дипломну роботу на тему «Німецька політика по відношенню до України в роки Другої світової війни».

Після закінчення університету К. П. Бондаренко викладав у Національному університеті «Львівська політехніка» та Львівському національному університету ім. І. Франка, керував відділом політики львівської газети «Поступ», долучився до створення Центру політичних досліджень «Нова хвиля».

Ще під час навчання Костянтин Петрович протягом тривалого часу співпрацював із Львівським відділенням Інституту української археографії і джерелознавства імені М. Грушевського НАН України (під керівництвом професора Я. Дашкевича), працював в архівах Львова, Києва, Мінська, Москви й Варшави, досліджуючи діяльність націоналістичних організацій у 20–40-х роках ХХ століття. У березні 1997 р. він захистив дисертацію «Діяльність Організації українських націоналістів напередодні та під час Другої світової війни (1938–1945): військовий та політичний аспекти», отримавши ступінь кандидата історичних наук.

З 2001 р. Костянтин Бондаренко переїхав до Києва. Тут він брав активну участь у низці політичних проєктів (Народно-демократична партія, Народний блок Литвина, партія «Реформи і порядок», громадська партія «Пора»), входив до громадських рад при Президентові України, спікері Верховної Ради, Міністерстві закордонних справ. Із жовтня 2002 р. був директором Центру досліджень суспільних процесів «Експерт», а в серпні 2004 р. очолив київський Інститут національної стратегії.

Як журналіст К. П. Бондаренко співпрацював із газетами «Дзеркало тижня», «Факти і коментарі», «Київський телеграф», інтернет-виданнями «Українська правда», «Оглядач» тощо. Був автором і ведучим програми на «Громадському радіо».

Крім того, він — автор 6 монографій (2 — у співавторстві), понад 3000 публікацій у пресі, 40 наукових праць.

Із серпня 2005 р. Костянтин Петрович очолює Київський інститут проблем управління імені Горшеніна. Це динамічна, технологічна й мобільна структура, колектив якої володіє навиками антикризового управління, використовує передові світові технології, застосовує власні методики й розробки в галузі консалтингу, проектування і стратегій, має великий досвід практичної діяльності.

З квітня 2008 р. К. П. Бондаренко є шеф-редактором газети «Лівий берег», а з грудня 2008 р. — президентом Всеукраїнського політичного об'єднання «Прагнемо змін!».

Попри свою надзвичайну зайнятість, Костянтин Петрович намагається максимально присвячувати себе вихованню доньки Юлії-Олександри та сина Льва-Олександра. Захоплюється дельтапланеризмом, айкідо, є великим шанувальником кухонь різних народів світу.

Народився 25 квітня 1947 р. у с. Старий Вишневець Збаразького району Тернопільської області в селянській сім'ї Костянтина Васильовича (світлої пам'яті) і Віри Арсентіївни Борисюків.

У 1965 р. із срібною медаллю закінчив Вишневецьку середню школу. Сумнівів і вагань, куди вступати, не було — на геологічний факультет Львівського державного університету імені Івана Франка. Мрія про романтику розвідки земних надр сформувалася ще в сьомому класі під впливом розповідей вчителя математики про геологічні експедиції, у яких той побував із братом-геологом.

У 1970 р. отримавши диплом, за розподілом був направлений в Оренбурзьке територіальне геологічне управління, де розпочав свою трудову діяльність на посаді геолога польової геолого-знімальної партії.

Однак справою життя Миколи Костянтиновича геологія не стала. Активний, діяльний, комунікабельний, у 1973 р. він був обраний другим секретарем Центрального райкому комсомолу м. Оренбурга, потім другим секретарем Оренбурзького міського комсомолу.

Цілком закономірним на той час було запрошення у 1977 р. на партійну роботу в райком, згодом у міський комітет партії і на завершення партійної кар'єри — в Оренбурзький обком партії заступником завідувача відділу нафтової, газової і хімічної промисловості.

Наприкінці 1988 р. М. Борисюк перейшов працювати в Оренбурзький облвиконком на посаду начальника відділу розвитку та координації промисловості, транспорту і зв'язку, потім став заступником начальника Головного планово-економічного управління (колишній облплан). Без відриву від основної діяльності в 1991 р. закінчив Московський інститут нафти і газу імені І. М. Губкіна. У 1993 р. успішно захистив дисертацію на здобуття наукового ступеня кандидата економічних наук.

Захист дисертації став імпульсом до чергового крутого віражу у професійній діяльності Миколи Борисюка — того ж року його запрошують на роботу в Головне управління Центрального банку РФ по Оренбурзькій області на посаду заступника начальника. Від 1994 р. дотепер працює першим заступником начальника Головного управління з курування нагляду за діяльністю комерційних банків. На цій ділянці роботи стали в нагоді його принциповість, непохитність, вміння розбиратися в складній ситуації, виробляти часто єдино можливе правильне рішення стосовно конкретного банку.

За активної участі Миколи Костянтиновича в області сформовано фінансово стійку банківську систему. Крім того, він продовжив раніше розпочаті дослідження економічних процесів формування ринкової економіки в галузях паливно-енергетичного комплексу області. Результатом проведених досліджень стала публікація двох монографій загальним обсягом 580 сторінок. У 1997 р. захистив докторську дисертацію на тему «Реформування господарських відносин при переході до ринку (на прикладі паливно-енергетичного комплексу Оренбурзької області)».

Борисюк Микола Костянтинович

Випускник геологічного факультету (1970 р.)

**Перший заступник начальника
Головного управління Центрального банку РФ
по Оренбурзькій області.**

Доктор економічних наук, професор,
академік Російської академії природничих наук

М. К. Борисюк — автор семи монографій, понад 80 наукових статей. Професор кафедри менеджменту Оренбурзького державного університету. Під його науковим керівництвом підготовлено і захищено одну докторську і шість кандидатських дисертацій. У 1999 р. Миколу Борисюка обрано академіком Російської академії природничих наук.

Хоча минуло вже 40 років із дня закінчення Львівського університету, залишилися найприємніші, найсвітліші спогади про студентські роки — геологічні практики в Карпатах і Криму, Забайкаллі та Заполяр'ї, згуртованість геологічного братства, про прекрасних, відданих своїй професії викладачів. Особливо Микола Костянтинович відзначає колишнього ректора університету, потім завідувача кафедри мінералогії Євгена Костянтиновича Лазаренка, викладачів Ангеліну Андріївну Ясинську, Альберта Олексійовича Сиворонова. Підтримує зв'язки з рідним факультетом, однокурсниками. Регулярно бере участь у науково-практичних конференціях факультету (проведення чергової заплановано на жовтень 2010 р.), а також зустрічах випускників.

Робота і наука забирають багато часу, проте Микола Борисюк має ще одну пристрасть — спорт. Він грає в настільний теніс і є пристрасним уболівальником жіночої баскетбольної команди «Наdejда».

Дружина пана Миколи Світлана Борисівна — кандидат медичних наук, заслужений лікар Росії, заступник головного лікаря Оренбурзької обласної клінічної лікарні. Дочка Вікторія за професією фінансист, працює в одному з іноземних банків.

Усе своє життя Микола Костянтинович Борисюк сповідує кредо «*mente et labore*» — «розумом і працею».

Бороденко Світлана Василівна

Випускниця юридичного факультету (1978 р.)

Заступник директора з правових питань
ЗАТ «Західна компанія «Дакор»,
адвокат

Народилася 22 серпня 1956 р. у смт Смотрич Дунаєвецького району Хмельницької області в родині Лісових. Батько Василь Гаврилович був економістом, мама Наталія Михайлівна навчала школярів англійської мови.

У школі Світлану більше цікавили гуманітарні науки. Захоплювалася детективами. Завжди була серед активістів — староста класу, секретар комсомольської організації школи тощо. Активного життя хотіла і надалі. Тому вибрала професію юриста і в 1973 р. вступила на юридичний факультет Львівського державного університету імені Івана Франка.

Найцінніше, чого навчали викладачі університету, передаючи студентам свої знання і досвід — це визначати пріоритети як у навчанні, професії, так і в житті, навчали логічно, доказово мислити. Зокрема Теодор Іванович Цигилик не раз повторював, що не потрібно все запам'ятовувати — важливо знати, де знайти. Університет заклав у кожному випускникові прекрасну основу для саморозвитку, самовдосконалення.

Уже з другого курсу з роботами, написаними під керівництвом Мирослава Львовича Накловича, виступала на студентських наукових конференціях як в *alma mater*, так і в Одеському та Ленінградському університе-

тах. Це сприяло розширенню знань, знайомству з видатними діячами науки і студентами-науковцями.

Згадується й молодеча затишність, коли на другому курсі збирали буряки в господарствах Золочівського району. Тоді рано заступили холоди, і буряки діставали вже з-під снігу. За день намерзнешся, натомишся... А на вечір в сільському клубі танці, розваги — село із студентами оживало!

Закінчуючи навчання, бачила себе тільки адвокатом. У 1978 р. за державним розподілом прибула в Рівненську обласну колегію адвокатів. Півроку стажувалась в одній із найкращих в Україні — Дубенській юридичній консультації Рівненської області. Залишилася тут працювати. Світлана Василівна вдячна колегам за те, що шлях до професійної майстерності був аж ніяк не тернистим.

З 1993 р. працює заступником директора з правових питань ЗАТ «Західна компанія «Дакор». Товариство орендує понад 100 тис. га землі і входить в п'ятірку найбільших цукрових компаній України. Робота потребує універсальних правничих знань: доводиться вирішувати безліч питань, що стосуються господарського, цивільного, земельного, кримінального, митного, адміністративного, міжнародного права.

Професіоналізм С. В. Бороденко цінують не лише в компанії. Її двічі обирали членом атестаційної палати кваліфікаційно-дисциплінарної комісії адвокатури Рівненської області. Нагороджена почесними грамотами, почесним знаком Рівненської обласної ради. Має пані Світлана і творчі здобутки як учасник співочого гурту адвокатів Рівненської області.

Світлана Василівна пам'ятає університет, ніколи не пропускає зустрічі з однокурсниками. Випускники завжди цікавляться, чим живе юридичний факультет нині. Дуже радіють, коли зустрічають «при виконанні» викладачів, у яких самі мали честь навчатися, зокрема Василя Тимофійовича Нора. Усі дуже поважали його за вміння знайти підхід до кожного студента. І тепер, уже сивочолі, не дивуються, коли Василь Тимофійович в коридорах юридичного факультету не вагаючись гукає їх на прізвище й ім'я.

Світлана Василівна, як і в юності, любить читати, але так, щоб сам на сам із книгою. А таке щастя, зізнається, випадає тільки десь на відпочинку. Адже вдома живе родинними турботами: вона кохана дружина, мама двох чудових дітей і бабуся премилых онуків. Чоловік Олександр Феодосійович — теж юрист, адвокат. Син Андрій — лікар-стоматолог. Дочка Наталія, закінчивши юридичний факультет Львівського національного університету імені Івана Франка (здійснилася мамина мрія), нині працює помічником судді Дубенського міськрайонного суду.

Життєве кредо Світлани Василівни Бороденко: «Допомагати людям бути щасливими».

Народилася 28 лютого 1953 р. у с. Вільхівчик Гусятинського району Тернопільської області. Батьки Іван Семенович і Катерина Олексіївна Мазники — чесні трударі — працювали в колгоспі.

Навчаючись у школі, мріяла бути вчителем, допоки до Вільхівчика не приїхала дочка голови колгоспу Людмила і не захопила своєю мрією про юриспруденцію (нині Людмила Василівна Козяр працює суддею в Гусятинському районному суді Тернопільської області). Разом їздили на ударну комсомольську будову шахти «Нагольчанська» в Луганській області, разом готувалися до вступу в університет.

У 1974 р. Любов Буячок успішно склала іспити і вступила на юридичний факультет Львівського державного університету імені Івана Франка, де навчалася до 1979 р.

Через три десятиліття, що минули від часу закінчення вузу, Любов Іванівна з великою теплотою розповідає: «Значимість університету відчувається протягом всього життя. Із викладачів найбільшу роль у моєму становленні у професії відіграв декан юрфаку Василь Тимофійович Нор. Пригадую, коли на останньому курсі з подругою Людмилою Кощинець ішли на засідання комісії з розподілу, навіть собі боялась зізнатися, що найбільше хочу бути слідчим (серед однокурсників це вважалося неprestижним, особливо для жінки). І хто зна, чи наважилася б у присутності такої кількості поважних людей самостійно зробити бажаний вибір, але несподівано В. Т. Нор в унісон моїм бажанням сказав: «Мені здається, що Ви найкраще проявили б себе на слідчій роботі». З того почалося моє неспокойне життя».

Після закінчення університету Л. І. Буячок отримала направлення на роботу в органи внутрішніх справ, де працювала на посаді слідчого Борщівського РВ УМВСУ в Тернопільській області до обрання у 1984 р. суддею Борщівського районного суду Тернопільської області.

У 1987 р. була обрана суддею Лановецького районного суду Тернопільської області, а з 1990 р. дотепер працює головою цього ж суду.

Любов Іванівна з однокурсниками (1975 р.)

Буячок Любов Іванівна

Випускниця юридичного факультету (1979 р.)

Голова Лановецького районного суду
Тернопільської області

Любов Іванівна надзвичайно чуйна, лагідна, світла людина. Водночас колеги і знайомі кажуть, нібито вона весь час працює на «чоловічих посадах». На це пані Любов відповідає, що не шкодує про свій вибір, відчуває себе на місці, задоволена роботою: «Мене жартома називають народним суддею, а я в душі собі думаю, що це дуже високе звання і воно дано мені авансом, бо справді хочеться бути ближче до людей, виправдовувати їхню довіру і гідно нести високе звання судді».

Кожні п'ять років Любов Іванівна зустрічається з однокурсниками в стінах рідного університету. «Це велике джерело натхнення, оскільки радієш зустрічі з юністю, друзями і певною мірою ніби звітуєш про досягнуте, — ділиться пані Любов. — А завдяки участі в підготовці зустрічі випускників і викладачів університету на Тернопіллі вперше відвідала Почаївську лавру, де повірила, що духовність — це головне в житті. З того часу живу щасливою людиною. І тепер найбільше бажання стосовно дозвілля — мати змогу і час побувати у святинях України, поїхати колись в Єрусалим».

Пані Любов тішиться своєю родиною. Чоловік Степан Володимирович працює в МНС начальником пожежної частини, разом виховують двох дітей. Син Віктор, як і мама — юрист, дочка Катя ще навчається в школі.

Життєве кредо Любові Іванівни: «Уникай зла, роби добро».

Вакарчук Іван Олександрович

Випускник фізичного факультету (1970 р.)

Ректор
Львівського національного університету
імені Івана Франка

Іерой України, лауреат Державної премії України в галузі науки і техніки, доктор фізико-математичних наук, професор, завідувач кафедри теоретичної фізики, член Ради з питань науки та науково-технічної політики при Президентові України, член президії Національної ради Конгресу української інтелігенції, відомий громадський діяч.

Народився 6 березня 1947 р. у с. Старі Братушани Єдинецького району Республіки Молдова в українській родині. Зі шкільних років Іван виявляв неабиякі здібності до точних наук, тому, здобувши середню освіту, вступив

Надзвичайний та Повноважний Посол Італії в Україні
П'єтро Джованні Доннічі вручає Івану Вакарчуку
державний орден Італійської Республіки
«Зірка італійської солідарності» (14 вересня 2009 р.)

на фізичний факультет одного з найпрестижніших вищих навчальних закладів не лише в Україні, а й за її межами — Львівського державного університету імені Івана Франка, який закінчив у 1970 р.

Ще будучи студентом, І. О. Вакарчук почав займатися науковою діяльністю, і відразу після отримання диплому успішно склав вступні іспити і став аспірантом Львівського відділу статистичної теорії конденсованого стану Інституту теоретичної фізики АН УРСР. Після закінчення аспірантури Іван Олександрович обійняв у цьому науковому закладі посаду молодшого наукового співробітника. У 1974 р. захистив кандидатську дисертацію «Застосування методу зміщень і колективних змінних до дослідження системи взаємодійних бозе-частинок близько абсолютного нуля». У 1978 р. І. О. Вакарчука призначили старшим науковим співробітником, а після захисту докторської дисертації «Мікроскопічна теорія бозе-рідини» (1980 р., Інститут теоретичної фізики АН УРСР) він упродовж чотирьох років керував відділом квантової статистики у Львівському відділі статистичної теорії конденсованого стану Інституту теоретичної фізики АН УРСР.

У 1984 р. Іван Олександрович повернувся до своєї alma mater уже досвідченим науковцем на посаду професора кафедри теоретичної фізики. А через шість років очолив Львівський державний університет імені Івана Франка, якому у 2001 р. надано статус національного. У 1990 р. І. О. Вакарчука також обрали депутатом Верховної Ради СРСР, де він був членом комітету з науки, входив до складу Міжрегіональної депутатської групи.

І. О. Вакарчук працював ректором Львівського національного університету протягом 11 років (у 1996 р. його обрали головою Ради ректорів Львівщини). За цей час під керівництвом Івана Олександровича було значно поліпшено навчальний процес, зміцнено матеріально-технічну базу навчального закладу, відкрито низку його нових підрозділів, зокрема факультети міжнародних відносин та філософський (1992 р.). Цього ж року засновано Інститут історичних досліджень, який очолив доктор історичних наук Ярослав Грицак. Інститут провадить дослідження з історії України в загальному, східному і центральноевропейському контексті, приділяючи особливу увагу новим та новітнім часам. З 1997 р. як структурні підрозділи Львівського університету діють Правничий коледж, Центр гуманітарних досліджень, Інститут літературознавчих студій, Центр вивчення італійської мови і культури.

У 2001 р. з ініціативи ректора відкрито також чотири нові кафедри: режисури, теорії літератури та порівняльного літературознавства — на філологічному факультеті; міжнародних відносин і дипломатичної служби, країнознавства і міжнародного туризму — на факультеті міжнародних відносин.

Роботу на посаді ректора одного з найпрестижніших вищих навчальних закладів як в Україні, так і за її межами Іван Олександрович успішно поєднував із редагуванням

фахових періодичних видань: «Журнал фізичних досліджень» та «Світ фізики», які він сам і заснував.

Успішно працює І. О. Вакарчук і як учений. Він є автором понад 300 наукових праць, зокрема підручників і монографій, що не мають аналогів в Україні і сприяють зростанню наукового авторитету нашої держави у світі: «Квантова механіка» (за цей підручник Іван Вакарчук удостоєний Державної премії України в галузі науки і техніки), «Вступ до проблеми багатьох тіл» і «Теорія зоряних спектрів» та посібника «Лекції із загальної теорії відносності».

Не стоїть осторонь Іван Олександрович і від громадсько-політичного життя. Багато років поспіль він є членом президії Національної ради Конгресу української інтелігенції, президентом Українського фізичного товариства та Малої академії наук Львівщини.

У 2008 р. І. О. Вакарчука, зважаючи на його багаторічний досвід керівника, педагога, громадського діяча було призначено Міністром освіти і науки України. На цій високій посаді Іван Олександрович зробив і свій вагомий внесок у розвиток і зміцнення нашої країни.

І. О. Вакарчук має низку урядових і відомчих відзнак. У 1977 та 1981 р. його було нагороджено Грамотою Президії АН УРСР, у 1983 р. — значком «Відмінник народної освіти УРСР», 1996 р. — Почесною відзнакою Президента України. У 2001 р. під час візиту в Україну Папи Римського Івана Павла II йому було вручено відзнаку Капітули українсько-польського поєднання, а у 2005 р. — державну нагороду Республіки Польща «Офіцерський

Зустріч із Комісаром ЄС з питань освіти, навчання, культури та молоді Яном Фігелем

Хрест Ордену Заслуги Республіки Польщі». Іван Олександрович є кавалером ордена «За заслуги» II ст. (2005 р.). 5 березня 2007 р. він був удостоєний звання «Герой України».

Щасливо склалося особисте життя І. О. Вакарчука. Його дружина — також науковець. Разом подружжя виховало двох дітей. Справжньою гордістю батьків є син Святослав — відомий не лише в Україні, а й за її межами музикант, лідер гурту «Океан Ельзи».

Під час прес-конференції

Вельма Микола Григорович

Випускник факультету журналістики (1973 р.)

Головний редактор міськрайонної
громадсько-політичної газети
«Вісті Ковельщини»,

член Національної спілки журналістів України,
заслужений журналіст України

М. Г. Вельма уміло поєднує журналістську роботу із громадською діяльністю: був депутатом Ковельських міської і районної рад (1978–1990 рр.), головою першої демократично обраної Ковельської міської ради (1990–1991 рр.), депутатом Волинської обласної ради трьох скликань. Його також обрали секретарем правління Волинської обласної організації НСЖУ та головою громадської ради при голові Ковельської РДА.

М. Г. Вельма має численні нагороди: срібну медаль «Нестор-літописець» (2001 р.), орден «За заслуги» III ступеня (2009 р.), ювілейну медаль Національної спілки журналістів України (2009 р.), бронзову медаль президії Люблінського воєводського відділення Спілки добровільних пожежних дружин Республіки Польща (2009 р.), удостоєний звань «Заслужений журналіст України» (1996 р.), «Кращий редактор міської, районної, міськрайонної газет Волині» (2009 р.), відзначений премією імені Полікарпа Шафети (2003 р.) та ін.

Усім, чого Микола Григорович досяг у професійному житті, він завдячує глибоким знанням, здобутим в університеті, і пишається тим, що навчався в alma mater видатного українця Івана Франка. Студентські роки назавжди закарбувалися у його пам'яті. Незабутні враження залишилися від спілкування з високоосвіченими та справді інтелегентними викладачами. Знання, які дали Й. Цьох, П. Малий, М. Нечиталюк, В. Здоровега, О. Сербенська, П. Ящук, В. Кибальчич, Ю. Петрушко, Д. Григораш, В. Рябий, Н. Радванська та інші, стали неоціненним скарбом для кожного випускника факультету журналістики, завжди допомагали і допомагають у повсякденній практичній роботі. Сьогодні Микола Григорович радо підтримує студентів свого рідного факультету, які проходять навчально-виробничу практику в його газеті, спілкується з випускниками.

Газета «Вісті Ковельщини», якій Микола Вельма присвятив 23 роки невтомної праці, — його найбільше захоплення, без неї він не може уявити свого життя і аж ніяк не шкодує, що обрав саме цей шлях, спрямовуючи усі свої сили й талант на розбудову журналістики. У вільну хвилину Микола Григорович працює над власними історико-краєзнавчими творами («Місто над Турією», «Миті життя», «Проминули двадцять років», «Ковельщина повоєнна. Люди. Події. Факти» та ін.), полюбляє бувати в лісі, збирати гриби, займатися городництвом і садівництвом, «автор» виноградного вина «від Вельми», розрекламованого газетою «Волинь-нова» на весь регіон.

Микола Григорович одружений, виховав двох синів — Андрія і Олександра, у родині підрастають дві онучки — Анастасія і Оля. Старша, школярка Оля, мріє стати журналістом і пробує свої сили у літературній творчості.

Демократичний і принциповий керівник, дисциплінований і працьовитий професіонал, комунікабельна і чуйна людина, щирий патріот, Микола Григорович Вельма звик у всьому покладатися на Божу допомогу і власні сили. Він упевнений, що *«кожен у житті має те, чого вартий!»*.

Народився 6 березня 1948 р. у м. Ковелі Волинської області в сім'ї службовців. Батько Григорій Трохимович — інженер залізничного транспорту, був учасником Великої Вітчизняної війни. Мати Людмила Павлівна працювала вчителькою початкових класів. Замолоду була репресована органами НКВС і в 1940–1946 рр. перебувала на спецпоселенні в Казахстані. Попри усі пережиті в ті нелегкі часи труднощі, у родині завжди панувала творча атмосфера, дух любові до друкованого слова, і це змалечку сформувало в Миколи Григоровича інтерес до літератури й журналістики.

Після закінчення школи у 1966 р. він став літературним працівником місцевої газети «Прапор Леніна». Водночас у 1967 р. вступив на факультет журналістики Львівського державного університету ім. І. Франка. У 1973 р. отримав диплом журналіста, і як кваліфікованого фахівця Миколу Григоровича призначили завідувачем відділу тієї ж редакції.

Протягом 1976–1978 рр. навчався на відділенні журналістики ВПШ при ЦК Компартії України, а потім працював у міськкомі партії. В лютому 1986 р. Миколу Вельму призначили редактором міськрайонної газети «Прапор Леніна» (з 1991 р. — «Вісті Ковельщини»), яку він і зараз очолює, віддаючи роботі усю енергію і творчий запал. У 1970 р. був прийнятий до Спілки журналістів СРСР (тепер — Національна спілка журналістів України).

Народився 7 листопада 1952 р. у м. Славута Хмельницької області в родині службовців. Ще зі шкільних років мав загострене почуття справедливості та відповідальності, власний погляд на конкретні події, обставини, вчинки, що й зумовлювало вже тоді його статус «арбітра» у різних суперечках. Поштовхом для обрання спеціальності юриста була надрукована в газеті «Известия» у 1967 р. стаття про побутову суперечку подружжя, що закінчилась трагічно, і занадто «гуманний та справедливий», на думку Михайла Ісаковича, вирок суду. Відтоді він вирішив бути юристом і утверджувати справедливість та законність у суспільстві.

Після закінчення університету розпочав трудовий шлях на Хмельниччині, звідти згодом переїхав на Рівненщину і з 1978 р. живе і працює у Рівному. Починав старшим, а за рік став головним юрисконсультом обласного управління сільського господарства, потім — управління харчової промисловості. У січні 1991 р. створив та очолив власне підприємство — юридичну фірму «МВ».

Упродовж 35 років спеціалізується на цивільному, господарському, трудовому, фінансовому праві та податковому законодавстві. У 1994 р. отримав статус адвоката.

У 1997 р. заснував одну з перших на Рівненщині товарну біржу «Ринг», яка згодом була реорганізована в універсальну міжрегіональну товарно-майнову біржу «Прайс». А у 2004 р. створив один із перших в Україні третейський суд, який очолює до сьогодні. За час його існування було розглянуто понад 100 справ.

М. І. Вайншельбойм бере активну участь у різних благодійних організаціях та акціях, надає матеріальну підтримку дитячим будинкам, релігійним закладам, творчим особистостям.

За результатами своєї діяльності нагороджувався почесними грамотами Рівненської облдержадміністрації, Спілки юристів України, Держкомпідприємництва, Федерації профспілок працівників кооперації та інших форм підприємництва, Третейської палати України.

Усім, чого Михайло Ісакович досяг у своєму житті, він завдячує університету: отриманим у ньому знанням, набутому вмінню працювати з нормативними матеріалами, дисциплінованості та відповідальності.

Спогади про університет — це не лише ностальгія за тими далекими молодими роками, сповненими романтики,

Зустріч через 30 років після випуску

Вайншельбойм Михайло Ісакович

Випускник юридичного факультету (1975 р.)

Директор юридичної фірми «МВ»,
адвокат

приємного дружнього спілкування, а й велика шана викладачам, які намагалися передати студентам свої глибокі знання: з теорії держави і права — Г. Л. Рябошапко, П. М. Рабинович, з історії держави і права — В. С. Кульчицький, Б. Й. Тищик, з цивільного права і процесу — В. В. Луць, А. М. Савицька, Є. Г. Пушкар, із трудового права — Р. І. Кондратьєв. Зараз, час від часу відвідуючи Львів у різних справах, зокрема й у зв'язку з участю в засіданнях апеляційних господарського та адміністративного судів, Михайло Вайншельбойм знаходить час, аби хоч кілька хвилин посидіти на лавці біля головного корпусу університету або пройтися коридорами рідного юридичного факультету.

Дуже добра традиція випускників курсу — раз на п'ять років «з'їжджатися» за командою улюблені курсу Людмили Венецької (Дубинської) до Львова і зустрічатися на факультеті з деканом, викладачами, «звітувати» за минулі після закінчення університету роки. Цей вечір спогадів дає усім заряд бадьорості, якого вистачає на наступні п'ять років. Михайло Ісакович та його однокурсники підтримують стосунки між собою і в «міжсесійні» роки.

У різні періоди життя Михайло Ісакович мав різні захоплення, зараз це домашній більярд, вирощування квітів під чуйним керівництвом дружини та садівництво. Дружина, Гумінська Олена Іванівна, — економіст за фахом, закінчила Львівський поліграфічний інститут. Подружжя виховує двох дітей: доньку Юліану (1997 р. н.) та сина Іллю, який у 2010 р. закінчує магістратуру юридичного факультету Львівського національного університету ім. Івана Франка й, можливо, стане продовжувачем справи свого батька.

Життєве кредо Михайла Вайншельбойма — «Все що робиться — на краще», а професійне — «Не нашкодь».

Веселуха Володимир Олександрович

Випускник юридичного факультету (1984 р.)

Перший заступник прокурора
Волинської області.

Старший радник юстиції,
Почесний працівник прокуратури України

Володимир Олександрович Веселуха в органах прокуратури Волинської області працює з вересня 1984 року. 19 січня 2004 року призначений на посаду першого заступника прокурора Волинської області.

Народився 8 липня 1961 року на Волині в мальовничому селі Острів у сім'ї сільських трудівників Олександра Степановича та Надії Андріївни. Батьки привчили свого сина до праці, заохочували до самовдосконалення і розвивали потяг до знань та самостійності. Любов до людей і повага, чесність і порядність, щирість і людяність — саме ці чудові якості розвинули в ньому його батьки, які навіки залишили спогади про родинну науку. Володимир ріс допитливою дитиною, вирізнявся з-поміж однолітків любов'ю до читання. Книги будили в юнака мрії про велике, і бажання прислужитися людям привело його до Львівського університету імені Івана Франка на юридичний факультет. Студентські роки — пора особлива. Час, коли гартується характер, відшліфовуються майбутні професійні навички, з'являються надійні друзі на все життя. Наполегливо студіюючи науку в рідному університеті, майбутній правознавець виділив як життєве кредо до майбутньої прокурорської діяльності, крилатий вислів часів римського права: «Для мужності жодна дорога не є непрохідною».

У складі студентського будівельного загону у 1981 році Володимир Веселуха працював у місті Ноябрськ Тюменської області. Майбутні юристи у тих суворих краях мали можливість випробувати себе у нелегкій щоденній праці, не забуваючи про спорт і чудовий відпочинок під гітару біля вечірнього вогнища.

Закінчення навчання в 1984 р. вінчав диплом з відзнакою, і один з найкращих випускників престижного вузу у вересні того ж року прийшов працювати в органи прокуратури Волині.

Перший заступник прокурора Волинської області Володимир Олександрович Веселуха, який майже 25 років віддав надзвичайно складній роботі в органах прокуратури України, переконаний в тому, що виваженими, об'єктивними і справедливими є теперішні сподівання суспільства, пов'язані з призначенням органів прокуратури нашої незалежної країни сприяти гарантуванню верховенства права та чіткому дотриманню Конституції і законів України в усіх сферах нашого життя. Саме прокуратура виступає сьогодні основою забезпечення правопорядку в державі, гарантом законності діяльності правоохоронних органів, застосування заходів примусового характеру, пов'язаних з обмеженням особистої свободи громадян, дотриманням прав ув'язнених у місцях позбавлення волі, належним представником інтересів держави та громадянина. Тому працівники органів прокуратури своїм покликанням бути кращими правознавцями вирізняються з-поміж інших юридичних професій високим рівнем професіоналізму та моральності, знанням законів.

«Закон суворий, але він — Закон!» — саме так стверджує знаменитий вислів з латини, який є одним з найулюбленіших для героя цих рядків. Володимир Олександрович починав свій трудовий шлях стажистом, помічником та старшим помічником прокурора, слідчим прокуратури області. Далі — робота ще відповідальніша і напруженіша. Лаконічний і скупий перелік посад у 1992–2003 рр. говорить сам за себе: старший слідчий прокуратури Волинської області; сім років — прокурор міста Нововолинська; начальник слідчого відділу прокуратури Волинської області; начальник управління нагляду за дотриманням законів органами, які проводять оперативно-розшукову діяльність, дізнання та досудове слідство прокуратури Волинської області, заступник прокурора області. У 2004 році Володимир Веселуха призначений першим заступником прокурора області. Обіймаючи такі

З одногруппниками, 1982 р.

відповідальні посади, старший радник юстиції Володимир Олександрович Веселуха зробив свій вагомий внесок на шляху утвердження ідеї верховенства Закону та Справедливості, ніколи не порушивши ці вічні постулати.

Пам'ятними для тоді ще молодого, але перспективного слідчого були 1987–1988 рр. Тоді Володимир Веселуха працював у славнозвісній слідчій групі Прокуратури Союзу РСР, яку очолювали мужні й принципові слідчі Гдлян та Іванов. Група розслідувала надзвичайно резонансні «бавовняні справи». Виявлені крадіжки державного майна в особливо великих розмірах, хабарництво і корупція високопосадовців Міністерства легкої промисловості СРСР, Міністерств бавовняноочисної промисловості Узбекикої, Туркменської та Азейбарджанської РСР, а також працівників партійних правоохоронних органів шокували увесь тодішній Союз. До кримінальної відповідальності було притягнуто сотні людей.

Почесний працівник прокуратури України Володимир Веселуха дорогою для себе вважає відзнаку Міністерства внутрішніх справ України «За сприяння органам внутрішніх справ України». Через чотири довгих роки напруженої роботи разом із працівниками міліції вдалося розкрити надзвичайно складний і резонансний злочин — убивство старшого інспектора ДПС ВОС ВДАІ УМВС України у Волинській області Василя Ричука. Вбивці понесли заслужене покарання, а рідні дізналися правду про цей злочин і змогли віддати шану загиблому. Аналізуючи складну роботу прокурора, її суспільну цінність і мораль як ще одне підтвердження домінуючої сили Закону хочеться процитувати крилаті слова великого Данте: «Найгарячіше місце в пеклі призначене тим, хто був байдужий у боротьбі Добра зі Злом».

Завдяки професійному керівництву першого заступника прокурора Волинської області Володимира Веселухи належно організовано роботу прокурорів міськрайонної ланки в частині реалізації конституційної функції представництва інтересів громадян та держави в судах та підтримання державного обвинувачення. Ось лише один із промовистих, але реальних фактів нелегкої прокурорської роботи. Господарським судом Волинської області задоволений у повному обсязі позов, пред'явлений прокуратурою Волинської області в інтересах держави в особі Української державної інноваційної компанії та її Рівненського відділення до ВАТ «Луцьк-Фудз» про стягнення до бюджету неповернутих за інноваційним договором коштів у сумі 5 мільйонів 667 тисяч гривень.

«...Завдання наших прокурорів-обвинувачів, — каже Володимир Олександрович, — максимально сприяти суду в об'єктивному встановленні обставин справ і прийнятті законних та обґрунтованих рішень. Я особисто підтримую державне обвинувачення за складними кримінальними справами, а тут, як відомо, робота досвідченого прокурора не завершується при винесенні вироку. Дуже важливо переконати в його обґрунтованості та законності ще й вищі судові інстанції, тоді ця титанічна праця буде завершена».

У сімейному колі

Як професіонал вищого гатунку, Почесний працівник прокуратури України, Володимир Веселуха займає власну активну життєву позицію, не цурається громадської роботи. За активну працю в Спілці юристів України, вагомий особистий внесок у розбудову правової держави, зміцнення законності і правопорядку перший заступник прокурора Волинської області був нагороджений Почесною грамотою Спілки юристів України (2001 р.) та дещо пізніше — у 2003 р. — Почесною відзнакою Спілки юристів України, а також Ювілейним знаком «10 років Слідчому управлінню Служби Безпеки України».

Серцю Володимира Олександровича близькі чудові ліричні рядки талановитого українського поета М. Вороного:

*Що є життя?
Коротка мить.
Яке її надбання?
Красою душу напоїть
І, не вагаючись, прожить —
Хвилину раювання.*

Світ захоплень цієї людини — надзвичайно широкий. Подорожі, у яких лише гарні миті життя, активний відпочинок із сім'єю, численними друзями, улюблені книги. Вільний час — майже увесь — для коханої дружини та чималої родини. Володимир та Галині Веселухам Бог подарував п'ятьох дітей: старших Надію та Ігоря, а ще щасливу трійню — синочка Владислава, донечок Віру та Любов. Є кому продовжувати непросту прокурорську місію — захищати честь і права людини, громадянина, вміло і професійно застосовуючи Закон.

Волковецький Степан Васильович

Випускник фізичного факультету (1969 р.)
та спеціального правничого факультету (1995 р.)

Народний депутат України I і II скликань.
Державний та громадсько-політичний діяч,
дипломат, активіст національного
відродження на Івано-Франківщині.
Кандидат технічних наук, доцент

Народився 30 січня 1947 р. у с. Витвиця на Івано-Франківщині.

Степан Волковецький належить до давнього українського роду, згадки про який трапляються у давніх хроніках. У родині завжди шанували національні та релігійні традиції, змалку виховували в дітей повагу до старших, любов до праці та рідної землі.

У 1969 р. закінчив фізичний, а в 1995 р. — спеціальний правничий факультет Львівського державного університету ім. І. Франка. Степан Васильович вважає, що Львівський університет мав особливе значення у його житті. Теплими словами згадує викладачів М. Сеньківа, М. Пашковського, Р. Савицького, а патріотична позиція І. Юхновського та О. Влоха наприкінці 80-х років великою мірою вплинула на його політичну діяльність.

Із 1969 р. працював у науково-дослідному інституті «ВНІПроект-азбест» (Свердловська область). Після служби в армії вступив до аспірантури Московського гірничого інституту і 1976 р. захистив кандидатську дисертацію за спеціальністю «Фізика твердого тіла (гірських порід)».

Із 1978-го упродовж 12 років працював у Івано-Франківському інституті нафти й газу асистентом кафедри фізики, старшим викладачем, доцентом, професором кафедри вищої математики.

*Вручення вірчих грамот Президенту Грузії
Едуарду Шеварднадзе, 1998 р.*

У 1989 р. розпочав громадсько-політичну діяльність: входив до ТУМ ім. Т. Шевченка, був делегатом Установчого з'їзду Руху, заступником голови Івано-Франківської Крайової Ради Руху, головою Івано-Франківської обласної організації ДемПУ, двічі обирався до Верховної Ради України (1990 і 1994 рр.), входив до Президії Народної Ради, обіймав посаду заступника голови Тимчасової комісії парламенту України з проведення Всеукраїнського референдуму (1991 р.).

Був активним учасником процесу проголошення незалежності України. Разом із Л. Лук'яненком є співавтором одного із проектів Акту проголошення державної незалежності України та низки законодавчих ініціатив. Входив до складу першої парламентської делегації від України на Парламентській Асамблеї Ради Європи у Страсбурзі (1992 р.).

У 1995–1996 рр. — член Конгресу місцевих та регіональних влад Ради Європи. С. Волковецького двічі обирали головою Івано-Франківської обласної ради (1992 і 1994 рр.), призначали головою облдержадміністрації. Під його керівництвом проводилася велика робота з національного відродження краю, було ухвалено цілу низку рішень із питань земельної реформи, лісогосподарського та деревообробного комплексів.

У 1998–2003 рр. С. Волковецький — Надзвичайний і Повноважний Посол України в Грузії. Під його керівництвом тут була організована українська школа, яка нині успішно функціонує (наразі єдина на теренах СНД), відкрита консульська установа тощо.

У 2003 р. очолив Івано-Франківське обласне об'єднання ВУТ «Просвіта» ім. Т. Шевченка, розробив і впроваджував концепцію відродження «Просвіти» у кожному селі як історичної традиції та політичної потреби.

Протягом 2006–2008 рр. — Надзвичайний і Повноважний Посол України в Азербайджанській Республіці. Організував встановлення та відкриття президентами обох країн пам'ятника Т. Шевченкові, надання урядом Азербайджану земельної ділянки для спорудження Посольства України у престижному районі Баку, сприяв покращенню рівня українсько-азербайджанських стосунків в усіх сферах.

Крім громадсько-політичної і дипломатичної, Степан Васильович займався викладацькою діяльністю: працював професором кафедри вищої математики, кафедри державного управління Національного технічного університету нафти і газу (ІФНТУНГ). Він автор більше ста наукових робіт, винаходів, методичних та політичних матеріалів.

Відзначений орденами «За заслуги» III і II ступенів, вищою нагородою Світового Конгресу Українців, вищою нагородою ВУТ «Просвіта» ім. Т. Шевченка та ін.

Разом із дружиною Світланою Василівною, кандидатом юридичних наук, доцентом ІФНТУНГ, виховали двох синів — Ярослава (магістр міжнародного права) та Данила (студент). Найбільша вітха подружжя Волковецьких — онучка Олеся.

Народився 26 лютого 1957 р. у с. Вовковинці Хмельницької області у родині робітників хлібоприймального підприємства Євгена Степановича та Єфросинії Леонтівни Весіликів. Дитинство промайнуло серед мальовничої природи Поділля.

Прагнучи реалізувати дитячу мрію стати журналістом, у 1974 р. приїздить до Львова, аби вступити до університету. Лише друга спроба виявилася вдалою, і у 1975 р., пройшовши жорсткий конкурсний відбір, юнак стає студентом факультету журналістики.

У 1980 р. направлений на посаду редактора Одеської студії телебачення.

Нью-Йорк, ООН, 1996 р.

Додаткову вищу освіту здобув у Всесоюзному інституті телебачення і радіомовлення (м. Москва, 1982 р.).

Пан Віктор був організатором створення у 1992 р. Одеського корпункту Державної телекомпанії України (нині Національна телекомпанія України), з першого дня існування якого і до нині є його незмінним керівником. За цей час підготував і видав до ефіру понад 1500 сюжетів про життя причорноморського краю. Побував у понад 50 зарубіжних країнах, співпрацював із провідними телекомпаніями світу, підготував більше 100 репортажів для головного телеканалу нашої держави з 30 країн. Улюблена тема — Україна й українці у світі. Більшість сюжетів є унікальними, адже порушують проблему вперше і не мають аналогів на українському телебаченні. Це, зокрема, репортаж із українського цвинтаря у м. Торонто (Канада); передача про першу українську територію, куплену за кордоном у роки незалежності; перші українські прапори, підняті на судах пароплавств колишнього СРСР.

Під час репортажів із зони військових дій у Придністров'ї на початку 90-х рр. особливо важливим, зазначає журналіст, було проявити витримку і толерантність, аби запобігти переходу конфлікту на територію України.

В. Є. Весілик переконаний, що саме університет відшліфував уміння спілкуватися з людьми та знаходити контакт із будь-якою аудиторією. Вуз заклав підмурівки майбутній журналістській професії, навчив постійно працювати над собою, самовдосконалюватися, сприяв формуванню національної самосвідомості і гордості. Зокрема на IV курсі пан Віктор став переможцем Всесоюзного

З О. Каверзневим. Львів, 1977 р.

Весілик Віктор Євгенович

Випускник факультету журналістики (1980 р.)

Власний кореспондент Національної телекомпанії України в Одеській області.
Заслужений журналіст України.

Член Національної спілки журналістів,
член Міжнародної федерації журналістів

конкурсу наукових студентських робіт у Ленінграді, довівши, що вихованці Львівського університету можуть перемагати своїх колег-ровесників із інших навчальних закладів.

Вважає, що на його формування як журналіста найбільше вплинули викладачі-професори В. Й. Здоровега, М. Ф. Нечиталюк, Й. Д. Лось, О. Й. Сербенська, режисер телебачення О. В. Андреев. А ще запам'яталися зустрічі із видатними журналістами того часу. Зокрема, з О. Каверзневим, В. Дунаєвим, О. Бовіним — людьми, які створювали образ журналіста-міжнародника на всесоюзному телеекрані.

На дозвіллі любить порибалити, а також ходити на полювання. Проте найбільше захоплюється туризмом. Особливо запам'ятались поїздки по Україні: Гуцульщина, Ялта, Асканія-Нова, фортеці Кам'янець-Подільського та Меджибожа. Із закордонних — подорожі до Парижа, Лондона, Вашингтона, Сингапура, Коста-Ріки, Гондурасу, Цейлону, Китаю, Єгипту та ін.

Пишаються Віктор Євгенович і його дружина Наталя Леонідівна (дитячий лікар, науковець) синами: Юрієм, випускником Одеського національного університету, журналістом, кадровим працівником Національної телекомпанії України, та Олександром, учнем випускного класу, який мріє стати студентом-журналістом.

Кредо: «В усьому світі бачити місце і роль України й українців».

Волошин Сергій Анатолійович

Випускник юридичного факультету (2000 р.)

Приватний нотаріус
Горохівського районного
нотаріального округу Волинської області

Народився 20 лютого 1971 р. у с. Борочиче Горохівського району на Волині. Батько Анатолій Антонович працював керуючим відділку с. Борочиче Горохівського бурякорядгоспу. Мати Варвара Прокопівна — вчителькою. Нині обоє перебувають на заслуженому відпочинку.

Після закінчення середньої школи у 1988 р. Сергій Анатолійович вступив на факультет правознавства Київського технікуму готельного господарства.

Через рік його призвали до лав Радянської армії. Строкову службу С. А. Волошин проходив у десантних військах у селищі Ведмежі Озера під Москвою.

Після демобілізації Сергій Анатолійович продовжив навчання в технікумі. Отримавши диплом правознавця, повернувся на рідну Горохівщину й почав свою трудову діяльність на посаді податкового інспектора Горохівської державної податкової інспекції.

У січні 1994 р. С. А. Волошин перейшов працювати до Горохівської державної нотаріальної контори нотаріусом. Із перших днів роботи молодий спеціаліст проявив себе як хороший правник. Насамперед він умів спілкуватися з людьми, терпляче вислуховував клієнтів і надавав їм кваліфіковану консультацію. За це Сергію Анатолійовичу

висловлювали щирі слова вдячності, що й відіграло вирішальну роль у визначенні його подальшого життєвого шляху. С. А. Волошин вирішив отримати вищу юридичну освіту. Вступив до одного з найпрестижніших вищих навчальних закладів не лише в Україні, а й за її межами — Львівського державного університету імені Івана Франка, який закінчив у 2000 р.

Високий рівень освіти, який Сергій Анатолійович здобув у цьому вищому навчальному закладі, став для нього безцінним надбанням. Відомі в Україні викладачі прагнули передати студентам усі свої знання, вчили щирості та людяності, порядності та високого професіоналізму. Кожне їхнє слово сприймалося як батьківська порада на майбутнє життя, за що усім викладачам університету безмежно вдячне не одне покоління випускників.

В університеті С. А. Волошин здобув багато нових друзів, з якими підтримує зв'язки й нині.

У березні 2001 р. Сергій Анатолійович розпочав приватну нотаріальну діяльність. Він також є членом виконкому Горохівської міської ради, неодноразово за професійні досягнення був нагороджений грамотами Волинського відділення Української нотаріальної палати, Горохівської районної державної адміністрації. У лютому 2008 р. С. А. Волошин отримав відзнаку Української нотаріальної палати та удостоєний почесного звання «Лауреат Всеукраїнського конкурсу «Кращий нотаріус року» за високі досягнення у професійній та громадській діяльності за підсумками 2007 року.

Сергій Анатолійович знайшов своє місце в житті, тому він є щасливою людиною. Складові щастя — це улюблена професія, що припала йому до душі, де С. А. Волошин на сто відсотків відповідає своїй посаді, що зовсім не просто, адже фах нотаріуса особливий, у цій роботі не можна бути поспішним або ж невиваженим. Інакше втратиш довіру людей. Це — родина, в якій його люблять і цінують, де вірним помічником і порадником С. А. Волошина є дружина Валентина, до речі, за фахом теж юрист. Разом вони в любові та злагоді виховують сина Вадима. Після закінчення школи він мріє піти шляхом батьків — вступити на юридичний факультет Львівського національного університету ім. І. Франка.

Свій вільний час, якого, на жаль, у приватного нотаріуса не так багато, Сергій Анатолійович присвячує родині, численним друзям, читанню художньої та спеціальної літератури, бо вважає, що не можна зупинятися на досягнутому, завжди потрібно самовдосконалюватися.

Життєве кредо С. А. Волошина: «Стався до людей так, як би ти хотів, щоб вони ставилися до тебе».

Вродилася у 1940 р. у с. Розтоки, серед буйних Карпатських гір, над рікою Черемош. Батько — Микола Влад, був лісоплавщиком, безстрашний трудівник, безмежно любив свою сім'ю: дружину і п'ятерох дітей. Після повернення з війни, з Берліна, вишколював новобранців УПА. Мати Одокія — з багатодітної родини заможного гуцула, ткала, вишивала, виплігала і навчала побожності своїх дочок і сина. Вона прищепила Марії цікавість до науки та літератури. Дівчина ще до школи навчилася читати, складала вірші.

Після закінчення школи Марія вчителювала, працювала журналістом і заочно закінчила факультет журналістики Львівського університету. На той час вона вже була активною, свідомою україркою, часто друкувала свої поетичні твори. У молодості важко хворіла на хронічний сепсис — була підозра зумисного отруєння крові за її національну нездержливість. Через хворобу виїхала на Київщину в селище Ставище, де 10 років працювала із чоловіком, батьком її двох доньок Дмитром Ганцяком у районній газеті.

З 1980 р. родина оселилася в Києві, а Марія працювала в газеті «Літературна Україна». Вона — активна учасниця створення Народного Руху України, Спільки солдатських матерів, відтворення Союзу українок тощо. Борючись за створення українського війська, Марія Влад на початку 90-х очолює важливу ділянку впровадження української національної ідеї у новостворену армію — працює 7 років

На ювілеї Ю. Федьковича у м. Путила на Буковині, 1984 р.

головним спеціалістом цієї справи в Міноборони України, їздить у частини, стажується за кордоном. Разом із колегою — військовим журналістом підполковником Андрієм Кулішем — побувала у Боснії і створила фільм про жорстоку війну ХХ ст. Потім ці події було описано в книжці «Який цей світ» (2000) та в численних публікаціях у пресі, у виступах на радіо і телебаченні. Марія Влад очолювала англomовний журнал «Welcome to Ukraine».

У 1992 р. вона — одна з ініціаторів, організаторів і учасників перевезення саркофагу з тілом Блаженнішого Йосифа Сліпого з Риму до Львова у храм св. Юра.

Перша книжка поезій «Грають в дримби вітри» вийшла 1970 р. і стала помітною в українській літературі, незважаючи на політичний тиск на письменницю. Її приймають до Спільки письменників та Спільки журналістів. Серед книг Марії Влад, окрім поезій, есе, новел, є й два науково-

Влад Марія Миколаївна

Випускниця факультету журналістики (1968 р.)

Письменниця-журналістка

дослідницькі художні надбання: етнографічна розвідка про давні звичаї, вірування і побут гуцулів «Стрітенне» (1992) та релігійний роман «Святий Йосиф Обручник» (2009), високо оцінений Всеукраїнським конкурсом «Коронація слова». Всі твори Марії Влад позначені національно-патріотичною та морально-духовною ідеєю, згідно з якими виховані її обидві дочки — лікар Людмила, політолог Олена, і троє онуків. Подарувала їй доля прекрасну правнучку Варвару-Росаву.

Останніми роками працює над поглибленням пізнання Святого Письма, вивчає богослов'я, пише релігійні твори, вбачаючи в цьому мету даного їй Богом таланту.

Лауреат журналістської премії «Золоте перо», літературних премій «Благовіст» і «Коронація слова». Нагороджена орденами «Святої Рівноапостольної княгині Ольги» ІІІ ступеня, «Хрест з мечами». Учасник бойових дій.

Життєве кредо: «Люби Господа всім своїм серцем, люби ближнього всіма ділами, люби Україну до кону!»

На нараді Генштабу Міністерства оборони України, 1992 р.

Войтюк Ірина Анатоліївна

Випускниця юридичного факультету (1982 р.)

Ректор Академії суддів України.
Заслужений юрист України

Член Ради директорів Міжнародної організації закладів суддівської освіти, член бюро Лісабонської мережі, голова Національної комісії із зміцнення демократії та утвердження верховенства права при Президентові України, член науково-консультативної ради Вищого адміністративного суду України, член координаційної ради з питань судівництва Інституту держави і права імені В. М. Корецького.

З відзнакою закінчила юридичний факультет Львівського державного університету імені Івана Франка (1982). Працювала викладачем-стажистом, аспірантом кафедри трудового, земельного і колгоспного права цього навчального закладу. Після закінчення аспірантури — асистентом кафедри екологічного і аграрного права ЛДУ імені Івана Франка.

У 1989 р. захистила дисертацію на здобуття наукового ступеня кандидата юридичних наук у спеціалізованій раді Інституту держави і права АН СРСР.

Подальша трудова діяльність пов'язана із Львівською комерційною академією (до 1995 р. — Львівський торгово-економічний інститут), де спочатку працювала доцентом кафедри права, а з січня 2000 р. до лютого 2003 р. — завідувачем кафедри цивільного права та процесу. Викладала цивільне право та процес, екологічне, акціонерне та біржове право, міжнародне економічне право.

І. А. Войтюк стажувалася в американському університеті (штат Орегон) та національному суддівському коледжі (Невада, 1998, 2001, 2002, 2004 рр.); пройшла базовий курс навчання з альтернативних (позасудових) методів вирішення спорів і отримала сертифікат на право здійснення медіації.

Академію суддів України очолює з початку її створення у 2003 р. на підставі ст. 129 Закону України «Про судоустрій

України» та Указу Президента України № 918/2002 від 11.10.02 «Про Академію суддів України» відповідно до європейських стандартів з метою навчання професії судді, забезпечення судів кваліфікованими кадрами.

Академію створено з урахуванням досвіду Франції, Нідерландів, Іспанії, Португалії, інших європейських держав у сфері суддівської освіти. Будує свою діяльність на основі європейських стандартів: підготовка та постійне підвищення професійного рівня суддів — обов'язок держави; особа, призначена на посаду судді, повинна володіти не тільки теоретичними знаннями, а й практичними навичками, отриманими під час спеціалізованої підготовки; така підготовка здійснюється спеціально створеним державним закладом суддівської освіти; вплив суддівської громадськості на організацію діяльності такого спеціалізованого навчального закладу.

Сьогодні Академія суддів України проводить навчання у столиці та семи регіональних відділеннях — Дніпропетровську, Донецьку, Львові, Одесі, Севастополі, Харкові та Чернівцях. Підвищення кваліфікації проходять голови місцевих та апеляційних судів загальної юрисдикції, судді, призначені на посаду вперше та обрані безстроково, працівники апарату судів та державної судової адміністрації. За 2003–2009 роки Академія провела 935 навчальних заходів (тренінгів, круглих столів тощо), де взяли участь понад 12 тис. слухачів, — це судді судів усіх інстанцій, помічники суддів, секретарі судових засідань та інші працівники апарату судів та державної судової адміністрації.

Невід'ємною складовою забезпечення навчального процесу Академії є формування викладацького складу, який, зважаючи на специфіку слухачів, формується переважно із практикуючих суддів, суддів у відставці. Значну частину викладачів Академії становлять судді Верховного Суду України, вищих спеціалізованих судів. До навчального процесу залучаються також науковці, представники державних органів та установ — Антимонопольного комітету, Державної податкової адміністрації України, Департаменту інтелектуальної власності Міністерства освіти і науки України, Київського науково-дослідного інституту судових експертиз, депутати Верховної Ради України та ін.

Міжнародна діяльність Академії суддів України підпорядкована налагодженню зв'язків із міжнародними організаціями, проектами міжнародної технічної допомоги, посольствами країн, акредитованих в Україні та закладами суддівської освіти. Академія є одним з ініціаторів та учасником усіх масштабних міжнародних програм і проектів, що підтримують демократичні перетворення у галузі розвитку судової реформи в Україні, залучена до реалізації Плану дій «Україна — ЄС» та Цільового плану «Україна — НАТО». Налагоджені стійкі зв'язки з Радою Європи, Європейською Комісією, Програмою розвитку ООН в Україні (ПРООН), Організацією з безпеки та співробітництва в Європі (ОБСЄ), Світовим банком, посольствами США, Франції, Канади, Великої Британії в Україні, Офісом уповноваженого з питань федеральних судів Канади, Федеральним суддівським центром США, Німецьким Фондом правового співробітництва тощо.

Народився 18 січня 1957 р. на Волині в мальовничому селі Жашковичі в сім'ї сільських трударів Івана Петровича і Ганни Дмитрівни. В батьківській сім'ї поважали порядність, людяність і щирість. Небайдужість до людських проблем сприяла обранню професії, де можна було б максимально прислужитися людям. Тому після служби в армії Андрій Іванович вступив на юридичний факультет до Львівського державного університету імені Івана Франка.

Під час навчання в університеті майбутній правознавець виділив для себе як життєве кредо вислів давньогрецького філософа Цицерона: «Найбільше заохочення до злочину — байдужість тих, кому належить карати зло». На все життя залишились у пам'яті спогади про надзвичайні лекції професорів В. С. Кульчицького, В. Т. Нора, П. М. Рабиновича, З. В. Ромовської, доцентів Б. О. Кирися, В. В. Луця, Р. І. Кондратьєва, В. Г. Сокурєнка. Корифеї юридичної науки доклали максимальних зусиль до професійної освіти майбутніх правників, виховуючи в них чуйне ставлення до людей. Тому їх випускники вирізняються рішучістю та чесністю. Швидко пролетіла пора веселого студентства. Отриманий диплом юриста-правознавця відкрив перед молодим спеціалістом можливість проявити себе у справі.

У 1984 р. випускник ЛДУ приходить працювати в прокуратуру Волинської області, де впродовж восьми років набуває практичного досвіду на прокурорсько-слідчих посадах. Далі — надзвичайно відповідальна робота в апараті Генеральної прокуратури України. Лаконічний і скупий перелік посад у 1996–2002 роках свідчить про напружену роботу, проявлений Андрієм Івановичем і оцінений керівництвом його професіоналізм. У 2003 р. відповідним наказом Генерального прокурора України А. І. Гіль був призначений прокурором Тернопільської області, з 2003 по 2005 рік старший радник юстиції Андрій Гіль — прокурор рідної Волинської області, з 2005 по 2007 рік — прокурор Житомирської області. З січня 2007 року вже державному раднику юстиції 3 класу доручили вдруге очолити апарат прокуратури Волинської області.

У ці непрості роки, обіймаючи такі відповідальні посади, Андрій Іванович як слідчий вищої кваліфікації зробив свій вагомий внесок на шляху утвердження ідей верховенства Закону та Справедливості, забезпечення конституційних прав і свобод людини. Очолюючи апарати обласних прокуратур у Тернополі, Луцьку та Житомирі, здобув заслужений авторитет у колег своєю активною позицією в боротьбі зі злочинністю, корупцією,

Гіль Андрій Іванович

Випускник юридичного факультету (1984 р.)

Прокурор Волинської області.
Державний радник юстиції третього класу,
почесний працівник прокуратури України

хабарництвом, розкраданням державного та комунального майна, чуйним ставленням до молодих колег.

На думку Андрія Івановича, який майже 25 років віддав надзвичайно складній роботі в органах прокуратури України, чинники злочинної байдужості — у занепаді моралі, патріотичного виховання, відсутності цілеспрямованої роботи держави зі створення і розвитку національної свідомості, виховання любові до країни, в якій живемо.

Але найціннішим надбанням для Андрія Івановича є його сім'я. Велику подяку висловлює він своїй дружині Тетяні Василівні, яка 18 років піклувалася про родину, коли чоловік перебував у постійних відрядженнях по роботі. Взаємна любов і підтримка допомогли пережити родині багато життєвих труднощів. А зараз подружжя тішиться молодшою п'ятирічною Євою та радіє успіхам старшої Галини — п'ятикурсниці Національного університету імені Тараса Шевченка, яка продовжуючи сімейну традицію, обрала фах юриста. А прості сімейні радості, як-от збирання грибів, подорожі, відпочинок на природі в колі сім'ї, читання історичних книг приносять Андрію Івановичу велике задоволення і втіху.

*Андрій Іванович
з дружиною Тетяною Василівною
та доньками Євою і Галиною*

Гирич Сергій Васильович

Випускник юридичного факультету (1989 р.)

Голова Личаківського районного
суду м. Львова

Народився 21 червня 1963 р. у с. Овраменково Роменського району Сумської області.

Дитинство, як і в більшості сільських дітей, було активне — хлопець любив спорт, влітку постійно рибалив. З раннього дитинства батьки привчили сина до праці. Мама Ольга Іванівна працювала дояркою, батько Василь Павлович — робітником на фермі. Сергій допомагав їм і на роботі, і вдома. В 1980 р. він закінчив школу. До служби в армії юнак працював у сільському господарстві. У радгоспі не було агронома, і півтора роки хлопець навчався у Мало-Висторопському радгоспі-технікумі ім. Рибалко. Але служба у прикордонних військах змінила його світогляд. Після закінчення терміну служби керівництво Західного Прикордонного округу рекомендувало Сергія Гирича до вступу у Вищу школу КДБ у Москві. Проте склалося інакше: вчасно подати документи він не встиг. Доленосною стала випадкова зустріч із майбутнім однокурсником Валерієм Шавковим, який після закінчення першого курсу юридичного факультету був призваний на службу до прикордонних військ. Саме він переконав Сергія Васильовича вступати на підготовче відділення юридичного факультету Львівського державного університету імені Івана Франка. Юнак успішно його закінчив і в 1984 р. став студентом юридичного факультету.

Студенти Львівського університету ім. І. Франка М. Волинець, С. Гирич та Б. Гуц на зльоті воїнів-інтернаціоналістів (Ашхабад, 1987 р.)

Сергій Васильович упевнений, що такого дружного курсу на факультеті і взагалі в університеті ще не було, про це досі з гордістю згадують і викладачі. Тоді тут навчалось 125 студентів, хлопці пройшли службу в армії, дівчата мали за плечима трудовий стаж. Майже всі його однокурсники були з простих сімей і проклали свою дорогу в житті наполегливою працею, тому навчалися не заради диплома, а прагнули гідно закінчити університет і отримати глибокі знання. Заняття спортом, проживання в гуртожитку згуртувало колектив. Особливо пам'ятною стала поїздка у будівельний загін після першого курсу до Вологодської області, де студенти будували вузькоколійку через ліси та болота для вивезення деревини. Сергій Васильович згадує: «Наша бригада проживала у вагончику в лісі за 20 км від основного загону. Ввечері черговий готував вечерю, потім запалювали свічки і ми довго розмовляли та співали. Коли в суботу приїжджали в селище, дівчата приходили на танці з околиць, бо пішли чутки, що з України приїхали тридцять молодих симпатичних хлопців...»

Надзвичайно великий внесок у формування особистості і професійне становлення кожного студента зробили талановиті викладачі. Особливо тепло згадує Сергій Васильович лекції з теорії держави і права професора П. М. Рабиновича, семінарські заняття з цивільного права доцента А. М. Савицької, трудового права — професора Р. І. Кондратьєва та Н. І. Титової. Зміцнювали студентську сім'ю добрими справами та порадами декан факультету професор В. Т. Нор і заступник декана доцент Л. В. Бориславський.

Знаковим для Сергія Васильовича стало й те, що в університеті він зустрів своє кохання. Його майбутня дружина Світлана навчалася на філологічному факультеті й жила у сусідньому гуртожитку.

За 20 років юридичної практики С. В. Гирич пройшов складний шлях становлення класного спеціаліста-юриста та досвідченого керівника. З 1989 року він працює в одному суді. Сергій Васильович розпочав професійне зростання з посади заступника голови, а нині головує в Личаківському районному суді м. Львова, користується незмінною повагою колективу та колег. Його метою є справедливий, уважний до простої людини суд.

Сергій Гирич та його однокурсники мають особливу традицію: щороку 15 лютого, на Стрітіння Господне, зустрітяться біля університету. І коли 2009 року курс святкував 20-річчя закінчення вузу, на цю зустріч з'їхалося більше 90 осіб!

Зараз старший син Сергія Гирича Олександр навчається на другому курсі юридичного факультету університету, і Сергій Васильович сподівається, що його донька також обере один із факультетів рідного університету.

Віват alma mater!

Народився 8 березня 1938 р. у багатодітній (семеро дітей) селянській родині на Лемківщині, в с. Риботичі Перемишльського повіту (нині Польща). У 1945 р. під час операції «Вісла» разом із батьками змушений був покинути рідну домівку й переселитися у с. П'яновичі Самбірського району Львівської області. Незважаючи на важке повоєнне життя, батьки приділяли велику увагу вихованню дітей. В основу виховання було покладено «Біблію» і «Кобзар» Т. Г. Шевченка. Перша книга вчила як, а друга — для кого треба жити.

Після закінчення школи у 1956 р. Мирослав Львович вступив до Львівського університету імені Івана Франка на механіко-математичний факультет. Рівень викладання математики в університеті в той час був дуже високий. Особливе враження на юнака справили лекції І. Г. Соколова і Я. Б. Лопатинського, які позначилися на всьому його подальшому житті. Курсові і дипломну роботи виконував під керівництвом В. Е. Лянце, блискучого математика і високоінтелектуальної Людини. Мирослав Львович відзначає надзвичайно велику роль, яку відіграв Львівський університет у розвитку математики ХХ ст. С. Банаха і його школа заклали тут основні принципи функціонального аналізу — нового і дуже важливого розділу сучасної математики. У ті роки університет був Меккою для математиків Європи й дорівнювався до Сорбонни та Геттінгенського університету.

Від 1961 р. і до сьогодні наукова діяльність М. Л. Горбачука пов'язана з Інститутом математики НАН України. Тут він навчався в аспірантурі, захистив кандидатську (1965 р.) і докторську (1973 р.) дисертації, працював на посадах молодшого і старшого наукового співробітника, завідувача лабораторії, а з 1986 р. очолює відділ диференціальних рівнянь із частинними похідними. Тут був обраний членом-кореспондентом НАН України (2000 р.).

Математична творчість М. Л. Горбачука вирізняється широтою тематики і глибиною розв'язуваних проблем, намаганням проникнути в історичні аспекти розвитку кожного питання. Основні наукові інтереси вченого групуються у таких напрямках: спектральна теорія операторів, диференціальні рівняння у банаховому просторі, початково-граничні задачі для операторно-диференціальних рівнянь, несамоспряжені оператори, узагальнені функції та їх застосування, теорія наближень, додатно визначені функції, історія математики.

Математичний доробок М. Л. Горбачука складають сім монографій та понад 200 статей у провідних математичних журналах, які стимулювали розвиток нових аспектів теорії симетричних операторів, теорії граничних задач для диференціальних рівнянь, теорії узагальнених функцій. Серію робіт «Простори основних і узагальнених векторів замкненого оператора та їх застосування до дослідження розв'язків операторно-диференціальних рівнянь» відзначено премією ім. М. М. Крилова (1994 р.), а монографії Мирослава Львовича увійшли до циклу робіт, удостоєного Державної премії України в галузі

Горбачук Мирослав Львович

Випускник механіко-математичного факультету (1961 р.)

**Президент Українського
математичного товариства.**

Доктор фізико-математичних наук, професор,
член-кореспондент НАН України

науки і техніки (1998 р.), серію праць за його участю вшановано премією Президії НАН України імені М. Г. Крейна (2008 р.).

Наукова діяльність М. Л. Горбачука завжди поєднувалася з педагогічною, яку він розпочав ще у 1965 р. в Київському національному університеті ім. Т. Г. Шевченка, де працював до 2000 р. З 1997 р. Мирослав Львович читає лекції в НТУУ «КПІ». Серед його учнів — сім докторів і 29 кандидатів наук.

Мирослав Горбачук бере активну участь у науково-громадській роботі як президент Київського (1993–2006 рр.), а з 2005 р. — Українського математичного товариства, член редколегій низки математичних журналів, один із керівників Київського міського семінару з функціонального аналізу. Вихідці з наукової школи, що утворилася навколо цього семінару, працюють у різних містах України та за її межами.

М. Л. Горбачук ніколи не був байдужий до долі України, завжди вболівав за її державність, мову, культуру. Навіть у часи найвищого рівня русифікації в навчальних закладах України, коли більшість викладачів перейшли на російську, продовжував читати лекції винятково українською. Був активним членом РУХу і Товариства української мови ім. Т. Г. Шевченка.

М. Л. Горбачук — високоосвічена людина не лише в математиці та її історії. Він любить працювати на землі й вирощувати рослини, особливо квіти, не уявляє свого життя без класичної музики й української народної пісні.

Гордєєв Володимир Олексійович

Випускник юридичного факультету (1987 р.)

Голова Бучацького районного суду
Тернопільської області

Володимир Олексійович переконаний, що саме Львівський університет дав йому дорогу в майбутнє, забезпечивши знання усіх тонкощів і особливостей юриспруденції, і саме навчання на юридичному факультеті виховало в ньому вміння мислити аналітично. Крім того, університет подарував В. О. Гордєєву справжніх друзів, яких він дуже цінує і поважає — за їх професіоналізм та людські якості, і надзвичайно вдячний долі за те, що вони зустрілися на його життєвому шляху. Володимир Олексійович підтримує також зв'язок зі своїми викладачами. Висловлюючи слова найщирішої вдячності та поваги усім викладачам факультету, особливо відзначає декана факультету, викладача кримінального процесу Василя Тимофійовича Нора, високопрофесійну, чесну і порядну людину. Крім того, Володимир Гордєєв глибоко шанує і згадує теплими словами викладачів Віктора Климовича Грищука, Зориславу Василівну Ромовську, Йосипа Гнатовича Богдана та багатьох інших, щиро бажаючи їм щастя, добра, здоров'я і довгих літ.

Найважливішою частиною життя для Володимира Гордєєва є родина. Його дружина Ганна Дмитрівна працює медсестрою Бучацької районної поліклініки. За багато років щасливого подружнього життя вони виховали двох синів. Обидва пішли батьковою стежкою, обравши фах юристів. Старший Юрій закінчив юридичний факультет Львівського державного університету ім. І. Франка, а молодший Віталій — кандидат юридичних наук, випускник Чернівецького національного університету ім. Ю. Федьковича.

У своїй професійній діяльності, що вимагає великої відповідальності, Володимир Олександрович звик нічого не робити поспіхом, вдумливо й уважно підходячи до кожної справи, яку розглядає. Саме цьому він навчає і своїх синів та працівників суду.

Народився 22 березня 1954 р. у м. Залішки Тернопільської області в родині Олексія Миколайовича та Стефанії Василівни.

Обираючи свою майбутню спеціальність, Володимир Олексійович усвідомлював, що тогочасне суспільство потребувало високопрофесійних юристів. Крім того, його батько працював дільничним інспектором міліції, тому Володимир Гордєєв про юридичну освіту мріяв із дитинства. Відтак у 1981 р. він став студентом Львівського державного університету імені І. Я. Франка.

Зі вступом до вузу почався новий етап у житті Володимира Олексійовича. На юридичному факультеті тоді працювали чудові висококваліфіковані викладачі, які, попри свій високий науковий авторитет, ставилися до студентів як до рівних — із повагою і передавали їм свої безцінні знання.

Після закінчення університету В. О. Гордєєв був обраний народним суддею Бучацького районного суду, пропрацювавши на цій посаді шість років. А у 1993 р., набувши необхідного досвіду у своїй роботі, став головою цього суду і досі беззмінно його очолює.

Колектив Бучацького районного суду

Народився 30 січня 1948 р. у с. Полян Славутського району Хмельницької області.

У 1966 р. закінчив середню школу в рідному селі. Свою трудову діяльність Валентин Францович розпочав машиністом зошитового агрегату Понінківського целюлозно-паперового комбінату (смт Полінка Полонського району Хмельницької області). Згодом отримав шостий розряд. У В. Ф. Государського була можливість здобути вищу технічну освіту, проте Валентина Францовича зі шкільної лави вабили гуманітарні науки, зокрема юриспруденція. Мабуть, тому, що мав небайдужу до людського горя вдачу, загострене почуття справедливості. Тому, пропрацювавши рік на виробництві, В. Ф. Государський у 1967 р. вступив на юридичний факультет одного з найпрестижніших вузів не лише в Україні, а й за її межами, — Львівського державного університету ім. Івана Франка, який закінчив у 1973 р. Із перших днів навчання Валентин Францович проявив себе здібним, сумлінним студентом, який захоплено вивчав усі предмети. Та особливо приваблювала його суддівська справа. Тому, ще не маючи диплому про вищу освіту, В. Ф. Государський був обраний народним суддею народного суду Шевченківського району м. Львова.

У травні 1978 р. його обрали членом Львівського обласного суду.

Протягом січня 1979 — квітня 1986 р. Валентин Францович працював на партійній роботі — обіймав посаду інструктора відділу адміністративних органів Львівського обкому Компартії України.

У квітні 1986 р. В. Ф. Государський повернувся до своєї професії. Його обрали головою Львівського обласного суду (нині — Апеляційний суд Львівської області). Упродовж 1986–1989 рр. Валентин Францович був також депутатом Львівської обласної ради.

У червні 1997 р. Верховною Радою України його обрали суддею безстроково.

В Апеляційному суді Львівської області Валентин Францович працює майже три десятиліття. Упродовж 23 років очолює його. Під умілим керівництвом В. Ф. Государського суди Львівської області утримують перші місця в Україні з якості розгляду судових справ.

Валентин Францович погоджується із західними оцінками свого фаху: «Робота судді — це вершина кар'єри юриста і потребує не лише добрих знань, але в багатьох випадках і мужності». У цьому В. Ф. Государський не раз пересвідчувався на практиці, адже часто доводилося приймати рішення чи ухвалювати вироки, внаслідок яких отримували заслужене покарання представники владних структур, відомі кримінальні авторитети.

Государський Валентин Францович

Випускник юридичного факультету (1973 р.)

Голова апеляційного суду Львівської області.

Заслужений юрист України, член Ради суддів загальних судів Львівської області, член Ради суддів України

За сумлінну працю на нелегкій суддівській ниві, високий професіоналізм В. Ф. Государський нагороджений Почесною грамотою Верховної Ради України, відзнакою Вищої ради юстиції України, орденом «За заслуги» III ст.

Хоч минуло понад три десятиліття, відколи Валентин Францович закінчив Львівський університет, та й досі живуть у його пам'яті незабутні студентські дні, улюблені викладачі, зокрема професори Володимир Гаврилович Сокурєнко (історія політичних вчень), Володимир Васильович Луць (цивільне право), Станіслав Маркович Гофман (кримінальне право). Кандидат юридичних наук, доцент Луїза Миколаївна Савицька викладала цивільне право, а ще вела гурток із цього предмету, в роботі якого активну участь брав студент Валентин Государський.

В. Ф. Государський щасливий, що залишився жити й працювати у місті своєї студентської юності — Львові, який давно вже став йому рідним, адже тут відбулося його професійне й особистісне становлення.

Життєве кредо Валентина Францовича просте, але водночас наповнене глибинним змістом — «Порядність і справедливість».